Oikeustapauskokoelma

UNIONIN YLEISEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (laajennettu neljäs jaosto)

7 päivänä joulukuuta 2022*

Talous- ja rahapolitiikka – Luottolaitosten vakavaraisuusvalvonta – Direktiivin 2013/36/EU 22 artikla – EKP vastusti määräenemmistön hankintaa luottolaitoksesta – Arviointijakson alkaminen – EKP:n puuttuminen asiaan menettelyn alkuvaiheessa – Hankkijaehdokkaan taloudellista vakautta ja vakavaraisuusvaatimusten täyttämistä koskevat arviointiperusteet – Perusteltu syy vastustaa hankintaa yhden tai useamman arviointiperusteen nojalla – Työjärjestyksen 106 artikla – Istunnon pitämistä koskevaa pyyntöä ei ole perusteltu

Asiassa T-330/19,

PNB Banka AS, kotipaikka Riika (Latvia), edustajanaan asianajaja O. Behrends,

kantajana,

vastaan

Euroopan keskuspankki (EKP), asiamiehinään C. Hernández Saseta, F. Bonnard ja V. Hümpfner,

vastaajana,

jota tukee

Euroopan komissio, asiamiehinään D. Triantafyllou, A. Nijenhuis ja A. Steiblytė,

väliintulijana,

UNIONIN YLEINEN TUOMIOISTUIN (laajennettu neljäs jaosto),

toimien päätösharkinnassa kokoonpanossa: puheenjohtaja S. Gervasoni (esittelevä tuomari) sekä tuomarit L. Madise, P. Nihoul, R. Frendo ja J. Martín y Pérez de Nanclares,

kirjaaja: E. Coulon,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä esitetyn,

on antanut seuraavan

* Oikeudenkäyntikieli: englanti.

tuomion

1 PNB Banka AS vaatii SEUT 263 artiklaan perustuvalla kanteellaan kumoamaan 21.3.2019 päivätyllä kirjeellä tiedoksi annetun päätöksen, jolla Euroopan keskuspankki (EKP) päätti vastustaa määräosuuden hankintaa B:stä (jäljempänä riidanalainen päätös).

I Asian tausta

2 Kantaja oli riidanalaisen päätöksen antamisen aikaan luottolaitosten vakavaraisuusvalvontaan liittyvää politiikkaa koskevien erityistehtävien antamisesta Euroopan keskuspankille 15.10.2013 annetun neuvoston asetuksen (EU) N:o 1024/2013 (EUVL 2013, L 287, s. 63) 6 artiklan 4 kohdassa tarkoitettu vähemmän merkittävä luottolaitos, jonka kotipaikka oli Latvia. Tämän vuoksi sen suorasta valvonnasta huolehti Finanšu un kapitāla tirgus komisija (Latvian rahoitus- ja pääomamarkkinoiden valvontaviranomainen, jäljempänä FKTK).

3 CR oli kanteen nostamiseen aikaan kantajan suurin osakas.

4 Kantajan mukaan CR kanteli vuoden 2017 elokuussa Yhdistyneen kuningaskunnan viranomaisille korruptiosta, johon hän väitti Latvian keskuspankin (Latvijas Banka) pääjohtajan syyllistyneen. Ilmiannettu korruptio muodostui viimeksi mainitun yrityksistä saada CR:ltä lahjuksia vetoamalla vaikutusvaltaan, jota hänellä oli FKTK:hon.

5 Kantaja sekä CR ja muita CR:n perheenjäseniä, jotka ovat kantajan osakkaita, käynnistivät 12.12.2017 välimiesmenettelyn Latvian tasavaltaa vastaan sijoituksia koskevien riitojen kansainvälisessä ratkaisukeskuksessa (ICSID) sijoitusten edistämisestä ja suojaamisesta Ison-Britannian ja Pohjois-Irlannin yhdistyneen kuningaskunnan ja Latvian tasavallan välillä 24.1.1994 tehdyn sopimuksen nojalla.

6 Kantajan mukaan CR ilmiantoi Latvian viranomaisille edellä tämän tuomion 4 kohdassa tarkoitetun korruption vuoden 2017 joulukuussa.

7 A pidätettiin 17.2.2018 Korupcijas novēršanas un apkarošanas birojsin (korruption ehkäisemisestä ja torjumisesta vastaava virasto, Latvia; jäljempänä KNAB) aloitettua A:ta koskevan alustavan rikosoikeudellisen tutkinnan 15.2.2018. Kyseinen tutkinta kohdistui korruptiosyytöksiin, jotka liittyivät erästä toista latvialaista pankkia kuin kantajaa koskevaan valvontamenettelyyn. Päättäessään vapauttaa A:n KNAB määräsi hänelle 19.2.2018 tekemässään päätöksessä useita turvaamistoimia, joihin kuului kielto hoitaa Latvian keskuspankin pääjohtajan tehtäviä.

8 Edellä tämän tuomion 7 kohdassa tarkoitetusta tutkinnasta vastannut syyttäjä asetti A:n syytteeseen 28.6.2018. Syytettä täydennettiin 24.5.2019, ja se sisälsi kolme syytekohtaa. Ensimmäinen syytekohta koski erään toisen latvialaisen pankin kuin kantajan valvontaelimen puheenjohtajan tarjoaman lahjuksen vastaanottamista vuonna 2010 sekä itse lahjusta, jonka vastineeksi A:n väitettiin antaneen neuvoja, joiden avulla kyseinen pankki voisi välttyä FKTK:n valvonnalta, ja jättäneen osallistumatta niihin FKTK:n kokouksiin, joissa käsiteltiin kyseisen pankin valvontaan liittyviä kysymyksiä. Toinen syytekohta koski yhtäältä saman pankin johtokunnan varapuheenjohtajan tarjoaman lahjuksen vastaanottamista myöhemmin kuin 23.8.2012, minkä vastineeksi A:n väitettiin antaneen neuvoja siitä, miten pankki saisi FKTK:n määräämät liiketoimintaa koskevat rajoitukset poistettua ja estettyä uusien rajoitusten asettamisen, ja toisaalta sitä, että A oli vastaanottanut puolta kyseisestä lahjuksesta vastaavan

maksusuorituksen. Kolmas syytekohta koski rahanpesua, jonka tarkoituksena oli häivyttää A:lle maksettujen toisessa syytekohdassa tarkoitettua lahjusta vastanneiden varojen alkuperä, siirrot ja omistus.

9 Kantaja ilmoitti 1.10.2018 FKTK:lle aikovansa hankkia suoraan määräenemmistön toisesta latvialaisesta luottolaitoksesta B (jäljempänä kohdepankki) ja saada omistukseensa yli 50 prosenttia kohdepankin pääomasta ja äänioikeuksista. CR ilmoitti samana päivänä FKTK:lle aikovansa hankkia suoraan kantajasta omistamansa pääomaosuuden kautta määräenemmistön kohdepankista.

10 FKTK ilmoitti kantajalle 3.10.2018, että se piti kantajan ilmoitusta epätäydellisenä eikä ryhtyisi arvioimaan sitä. Seuraavana päivänä se pyysi kantajaa toimittamaan lisätietoja.

11 Muut välilliset hankkijaehdokkaat kuin CR – erityisesti CT – ilmoittivat FKTK:lle 19.10.2018 aikovansa hankkia välillisesti määräenemmistön kohdepankista.

12 Kantaja toimitti FKTK:lle 19.10. ja 22.10.2018 lisätietoja, erityisesti liiketoimintasuunnitelman.

13 FKTK ilmoitti kantajalle 30.10.2018, että toimitetut tiedot olivat epätäydelliset eikä se käynnistäisi arviointimenettelyä. Se pyysi lisätietoja seuraavana päivänä.

14 Hankkijaehdokkaat toimittivat pyydetyt lisätiedot ja erityisesti ajantasaisen liiketoimintasuunnitelman 1.11. ja 20.11.2018.

15 FKTK ilmoitti hankkijaehdokkaille 23.11.2018 vastaanottaneensa ilmoitukset, jotka olivat täydelliset ja jotka arvioitaisiin 60 työpäivän kuluessa.

16 FKTK pyysi kantajalta ja CR:ltä lisätietoja 15.1. ja 18.1.2019. Se lykkäsi arviointijaksoa, kunnes vastaanottaisi kyseiset tiedot, kuitenkin enintään 13.2.2019 asti.

17 Kantaja ja CR toimittivat lisätietoja 12.2. ja 13.2.2019.

18 FKTK ilmoitti 15.2.2019 päivätyllä kirjeellä vastaanottaneensa toimitetut tiedot ja kertoi hankkijaehdokkaille arviointijakson päättyvän 22.3.2019.

19 Unionin tuomioistuin kumosi 26.2.2019 antamallaan tuomiolla Rimšēvičs ja EKP v. Latvia (C-202/18 ja C-238/18, EU:C:2019:139) 19.2.2018 päivätyn KNAB:n päätöksen siltä osin kuin siinä kiellettiin A:ta hoitamasta tehtäväänsä Latvian keskuspankin pääjohtajana. Se katsoi, ettei Latvian tasavalta ollut osoittanut, että A:n erottaminen tehtävästään perustui riittäviin viitteisiin siitä, että tämä oli syyllistynyt Euroopan keskuspankkijärjestelmän ja EKP:n perussäännöstä tehdyn pöytäkirjan (N:o 4) 14 artiklan 14.2 kohdan toisessa alakohdassa tarkoitettuun vakavaan rikkomukseen.

20 FKTK teki samana päivänä päätöksen nro 45/2019, jolla se velvoitti kantajan noudattamaan yksittäin ja konsolidoidusti 12 prosentin kokonaispääomavaatimusta toiminnan vakauden valvontaa ja arviointia koskeva menettelyn yhteydessä (jäljempänä valvonta-arviopäätöksen mukainen kokonaispääomavaatimus).

21 FKTK toimitti EKP:lle 1.3.2019 asetuksen N:o 1024/2013 15 artiklan 2 kohdassa tarkoitetun ehdotuksen päätökseksi ehdotetun hankinnan vastustamisesta.

22 EKP kehotti 7.3.2019 päivätyllä kirjeellä hankkijaehdokkaita esittämään huomautuksia päätösehdotuksesta.

23 Kantaja ja CR esittivät huomautuksia 14.3.2019 päivätyllä kirjeellä.

24 EKP antoi riidanalaisen päätöksen tiedoksi hankkijaehdokkaille 21.3.2019 päivätyllä kirjeellä. EKP vastusti päätöksessä määräenemmistön hankintaa ja seuraavat osuudet ylittäviä omistusosuuksia:

– välillisinä hankkijaehdokkaina olevien CR:n ja muiden yhdessä toimivien osapuolten välillisesti omistamat 30 prosenttia kohdepankin pääomasta ja äänioikeuksista;

– suorana hankkijaehdokkaana olevan kantajan suoraan omistamat 50 prosenttia kohdepankin pääomasta ja äänioikeuksista.

25 EKP liitti riidanalaiseen päätökseen vastauksensa huomautuksiin, jotka kantaja ja CR olivat esittäneet 14.3.2019 päivätyssä kirjeessään (jäljempänä EKP:n vastaus huomautuksiin).

26 Ensinnäkin EKP toi esille hankkijaehdokkaiden taloudellista vakautta koskevan arviointiperusteen osalta, että kyseisen arviointiperusteen oli katsottava täyttyvän, jos osoitetaan, että hankkijaehdokas pystyy paitsi rahoittamaan ehdotetun hankinnan, myös säilyttämään rahoitusrakenteen vakaana lähitulevaisuudessa sekä suoran hankkijaehdokkaan että kohdepankin osalta.

27 EKP katsoi yhtäältä, että kantajalla oli käytettävissään varat, joilla se pystyi ostamaan kohdepankin osakkeet. Se totesi kuitenkin, että kantajalle oli aiheutunut merkittäviä nettotappioita. Se piti kantajan luottoriskiä korkeana, etenkin kun järjestämättömien lainojen osuus oli 47 prosenttia vuoden 2018 keskivaiheilla, ja omien varojen määrää pienenä. Se korosti erityisesti, että kantajan vakavaraisuussuhde ei täyttänyt yhteenlaskettuja pääomavaatimuksia (overall capital requirement, OCR). Se lisäsi, että vuoden 2018 lopussa kantaja ei täyttänyt suuria asiakasriskejä koskevia vaatimuksia useiden vastapuolten osalta. Se mainitsi, että kantaja yli ylittänyt lähipiiriliiketoimia koskevat rajat CR:n osalta. Se katsoi, ettei kantaja pystynyt antamaan kohdepankille taloudellista tukea tarpeen vaatiessa.

28 Toisaalta EKP katsoi, etteivät välilliset hankkijaehdokkaat, jotka käyttäisivät välillisesti määräysvaltaa kohdepankissa ja ehdotetun hankinnan jälkeen muodostettavassa uudessa ryhmässä (jäljempänä uusi ryhmä), pystyisi antamaan riittävää taloudellista tukea kohdepankille ja uudelle ryhmälle. Se totesi, että kantajan suurin osakas CR ei ollut ilmoittanut muita rahavaroja kuin omistusosuutensa kantajasta, ja tämän omistuksen arvo oli 13,6 miljoonaa euroa, josta oli vähennettävä kantajalle olevat CR:n sitoumukset, joiden arvo oli 11,8 miljoonaa euroa. EKP:n mukaan hankkijaehdokkaiden toimittamasta liiketoimintasuunnitelmasta paljastui, että uuden ryhmän omat varat olivat vähäiset. Se totesi, ettei uuden ryhmän vakavaraisuussuhde kokonaisuutena tarkastellen riittäisi täyttämään kantajaan ryhmätasolla sillä hetkellä sovellettavia yhteenlaskettuja pääomavaatimuksia. Se katsoi yleisesti, että uuden ryhmän omien varojen määrä ei olisi asianmukainen ottaen huomioon, että kyseiseen ryhmään kohdistuva riski olisi suuri ja tulevat pääomanlisäykset olisivat todennäköisesti tarpeen.

29 Lisäksi EKP katsoi, että välillisten hankkijaehdokkaiden todellista halua tukea kohdepankkia tarpeen vaatiessa oli vakavaa syytä epäillä. Se huomautti, etteivät välilliset hankkijaehdokkaat olleet antaneet selvää ja peruuttamatonta sitoumusta tällaisen tuen antamisesta. Se otti huomioon myös, että kantajalle annetussa taloudellisessa tuessa oli ollut viime aikoina merkittävää vajetta.

30 EKP totesi, ettei taloudellista vakautta koskeva arviointiperuste täyttynyt.

31 Toiseksi EKP katsoi arviointiperusteesta, joka koskee luottolaitoksen kykyä täyttää vakavaraisuusvaatimukset, että tätä seikkaa oli arvioitava paitsi kohdepankin, myös uuden ryhmän tasolla. Se lisäsi, että huomioon oli otettava ehdotetun hankinnan ajankohdan lisäksi myös hankinnan jälkeinen aika.

32 EKP katsoi, että vaikka ehdotetulla hankinnalla ei olisi tältä osin välitöntä kielteistä vaikutusta siihen, täyttäisikö pelkkä kohdepankki omia varoja ja maksuvalmiutta koskevat vaatimukset yksilöllisesti, uusi ryhmä jättäisi todennäköisesti omia varoja koskevat vaatimukset täyttämättä sekä perusskenaariossa että epäedullisessa skenaariossa, sellaisina kuin nämä ilmenevät hankkijaehdokkaiden esittämästä liiketoimintasuunnitelmasta. Jos nimittäin oletetaan, että uuteen ryhmään sovellettava valvonta-arviopäätöksen mukainen kokonaispääomavaatimus ei jäisi kantajaan vuosina 2018 ja 2019 sovellettua vaatimusta pienemmäksi, uusi ryhmä ei täyttäisi siihen sovellettuja yhteenlaskettuja pääomavaatimuksia.

33 EKP totesi niin ikään, että kohdepankki oli tehnyt merkittävästi tappiota kahden edellisen vuoden aikana. Se mainitsi FKTK:n aloittaneen 26.2.2018 hallinnollisen menettelyn, joka koski kohdepankin sisäisessä valvontajärjestelmässä olevia puutteita ja rahanpesun torjuntaa. Se katsoi, että uuden ryhmän riskiprofiili oli korkea ja että voitiin kohtuudella odottaa, että kyseiseen ryhmään sovellettava valvonta-arviopäätöksen mukainen kokonaispääomavaatimus olisi liiketoimintasuunnitelman perusskenaariossa kaavailtuja vaatimuksia korkeampi.

34 EKP piti kyseistä perusskenaariota liian optimistisena, koska siinä ennakoitiin toiminnan palaavan hyvin nopeasti kannattavaksi ja voitolliseksi. Se korosti, ettei liiketoimintasuunnitelmassa annettu mitään yksityiskohtaisia ja vakuuttavia tietoja siitä, minkä verran aikaa kannattavuusrajan saavuttaminen ja kaavailtujen voittojen toteutuminen vuodessa vaatisivat.

35 EKP huomautti, että hankkijaehdokkaat olivat esittäneet useita epäedullisia skenaarioita. Se totesi, että epäedullisimmassa skenaariossa kohdepankin toimintakustannukset säilyisivät muuttumattomina ja FKTK määräisi kohdepankille 1,5 miljoonan euron sakon rahanpesun torjuntaan liittyvässä hallinnollisessa menettelyssä. Tässä skenaariossa pääomavaje kasvaisi vuoden 2019 yhteenlaskettuihin pääomavaatimuksiin verrattuna. EKP piti näitä epäedullisia skenaarioita perusskenaariota realistisempina ja korosti uuden ryhmän omien varojen määrän riittämättömyyttä.

36 EKP katsoi, että näin ollen uusi ryhmä ei todennäköisesti täyttäisi siihen sovellettavia omia varoja koskevia vaatimuksia.

37 EKP katsoi, että uusi ryhmä joutuisi ratkomaan kantajalta perittyjä ongelmia, jotka liittyivät suureen luottoriskiin ja suuria asiakasriskejä koskevien ylärajojen ylittämiseen. Se totesi, että kantajan luottoriskin säilyminen suurena vaikuttaisi siihen riskiin, että uudella ryhmällä olisi omien varojen vajetta. Se katsoi, että epäedullisten skenaarioiden mukaan kantaja ylittäisi suuria asiakasriskejä koskevat rajat jatkossakin.

38 EKP katsoi lopuksi, ettei liiketoimintasuunnitelmassa ollut otettu esille kantajan ja kohdepankin hallinnointiin ja sisäiseen valvontaan liittyviä puutteita erityisesti rahanpesun torjunnan osalta eikä ollut mitään syytä ajatella, että uuden ryhmän muodostaminen auttaisi paikkaamaan nämä puutteet.

39 EKP totesi yleisesti, ettei hankkijaehdokkailla ollut selvää strategiaa kohdepankin suhteen. EKP:n mukaan hankkijaehdokkaat olivat toimittaneet hyvin niukasti tietoja ehdotetusta sulautumasta, jonka oli määrä tapahtua enintään 18 kuukauden aikana, ja uutta ryhmää koskevista järjestelyistä sulautuman loppuun saattamiseen saakka. EKP huomautti, että tämä selkeyden puute ilmeni liiketoimintasuunnitelman huonona laatuna, sillä siinä oli puutteita johdonmukaisuudessa, luettavuudessa ja suunniteltujen toimien kuvauksessa, mikä lisäsi epäilyjä ehdotetun hankinnan kokonaisuskottavuudesta.

40 EKP katsoi, ettei ehdotettu hankinta voinut johtaa uuden elinkelpoisen pankkiryhmän muodostumiseen, etenkään koska toimenpiteet, joilla tällaisen toimen onnistuminen taataan, eivät olleet riittävän yksityiskohtaisia tai vakuuttavia. EKP arvioi, että uutta ryhmää heikentäisivät kestämätön liiketoimintamalli, kahdelta keskenään sulautuvalta yhteisöltä perittävä heikko hallinnoinnin ja sisäisen valvonnan järjestelmä sekä epäselvä strategia näiden ongelmien ratkaisemiseksi; lisäksi uuden ryhmän omat varat olisivat vähäiset, minkä vuoksi vakavaraisuusvaatimusten täyttymättä jäämisen riski olisi suuri. EKP katsoi, että ehdotetusta sulautumasta riippumatta ja pelkästään kohdepankki huomioon ottaen ehdotetulla hankinnalla olisi kielteinen vaikutus kyseisen pankin kykyyn korjata nykyisiä puutteitaan.

41 EKP katsoi näin ollen, ettei myöskään vakavaraisuusvaatimusten täyttämistä koskeva arviointiperuste täyttynyt.

42 EKP totesi, että koska hankkijaehdokkaan taloudellista vakautta koskeva arviointiperuste tai vakavaraisuusvaatimusten täyttämistä koskeva arviointiperuste eivät kumpikaan täyttyneet, EKP vastusti ehdotettua hankintaa tutkimatta kyseistä hankintaa niiden muiden arviointiperusteiden osalta, joista säädetään oikeudesta harjoittaa luottolaitostoimintaa ja luottolaitosten ja sijoituspalveluyritysten vakavaraisuusvalvonnasta, direktiivin 2002/87/EY muuttamisesta sekä direktiivien 2006/48/EY ja 2006/49/EY kumoamisesta 26.6.2013 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2013/36/EU (EUVL 2013, L 176, s. 338) 23 artiklan 1 kohdassa, sellaisina kuin se on saatettu osaksi Latvian lainsäädäntöä.

43 Kantaja, CR ja CT nostivat nyt käsiteltävän kanteen unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon 31.5.2019 jättämällään kannekirjelmällä.

II Kanteen nostamisen jälkeiset tosiseikat

44 EKP totesi 15.8.2019 kantajan olevan kykenemätön tai todennäköisesti kykenemätön jatkamaan toimintaansa yhdenmukaisten sääntöjen ja yhdenmukaisen menettelyn vahvistamisesta luottolaitosten ja tiettyjen sijoituspalveluyritysten kriisinratkaisua varten yhteisen kriisinratkaisumekanismin ja yhteisen kriisinratkaisurahaston puitteissa sekä asetuksen (EU) N:o 1093/2010 muuttamisesta 15.7.2014 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EU) N:o 806/2014 (EUVL 2014, L 225, s. 1) 18 artiklan 1 kohdan a alakohdassa tarkoitetulla tavalla. Yhteinen kriisinratkaisuneuvosto (SRB) päätti samana päivänä olla hyväksymättä kyseisen asetuksen 18 artiklan 1 kohdassa tarkoitettua kriisinratkaisumääräystä kantajaa varten.

45 FKTK vaati 22.8.2019 Rīgas pilsētas Vidzemes priekšpilsētas tiesaa (Vidzemen alueen alioikeus, Riika, Latvia) toteamaan kantajan maksukyvyttömäksi.

46 Rīgas pilsētas Vidzemes priekšpilsētas tiesa totesi kantajan maksukyvyttömäksi 12.9.2019. Se nimitti maksukyvyttömyysmenettelystä vastaavan pesänselvittäjän (jäljempänä pesänselvittäjä) ja siirsi tälle kaikki kantajan ja sen johtokunnan valtuudet. Se hylkäsi kantajan johtokunnan vaatimuksen siitä, että johtokunta säilyttäisi oikeutensa edustaa kantajaa muutoksenhaussa, joka koski EKP:n 15.8.2019 tekemää arviointia, jonka mukaan kantaja oli kykenemätön tai todennäköisesti kykenemätön jatkamaan toimintaansa; samana päivänä tehtyä SRB:n päätöstä olla hyväksymättä kriisinratkaisumääräystä kantajaa varten ja FKTK:n päätöstä maksukyvyttömyysmenettelyn aloittamisesta. Rīgas pilsētas Vidzemes priekšpilsētas tiesa lisäsi, ettei tämä sulkenut pois kantajan johtokunnan mahdollisuutta esittää pesänselvittäjälle erillinen pyyntö edustusoikeudesta tietyissä yhteyksissä.

47 FKTK vaati EKP:tä niin ikään 12.9.2019 peruuttamaan kantajan toimiluvan.

48 Kantaja sekä erinäiset muut kantajan osakkaat tai mahdolliset osakkaat vaativat unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon 25.10.2019 jättämällään kannekirjelmällä (T-732/19) kumoamaan 15.8.2019 tehdyn SRB:n päätöksen olla hyväksymättä kriisinratkaisumääräystä kantajaa varten.

49 A lakkasi 21.12.2019 hoitamasta Latvian keskuspankin pääjohtajan tehtäviään.

50 Kantaja vaati unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon 29.1.2020 jättämällään kannekirjelmällä (asia T-50/20) kumoamaan 19.11.2019 tehdyn EKP:n päätöksen, jolla kieltäydyttiin velvoittamasta kantajan pesänselvittäjä myöntämään kantajan johtokunnan valtuuttamalle asianajajalle mahdollisuus käyttää kantajan tiloja, sen hallussa olevia tietoja, henkilöstöä ja resursseja.

51 EKP peruutti kantajan toimiluvan 17.2.2020. Peruuttaminen tuli voimaan seuraavana päivänä.

52 Kantaja nosti unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon 27.4.2020 toimittamallaan kirjelmällä kyseistä päätöstä koskevan kanteen.

III Oikeudenkäynti ja asianosaisten vaatimukset

53 EKP toimitti vastineen unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon 10.9.2019.

54 Euroopan komissio toimitti unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon 20.9.2019 asiakirjan, jossa se pyysi saada osallistua tähän oikeudenkäyntiin väliintulijana tukeakseen EKP:n vaatimuksia. Unionin yleisen tuomioistuimen neljännen jaoston puheenjohtaja hyväksyi komission väliintulohakemuksen 28.10.2019 antamallaan määräyksellä.

55 Komissio toimitti väliintulokirjelmän unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon 4.11.2019.

56 Neljännen jaoston puheenjohtaja päätti 28.4.2020 unionin yleisen tuomioistuimen työjärjestyksen 69 artiklan d alakohdan mukaisesti lykätä asian käsittelyä, kunnes unionin yleinen tuomioistuin antaisi ratkaisun asiassa T-50/20. Unionin yleinen tuomioistuin ratkaisi edellä mainitun asian antamalla 12.3.2021 määräyksen PNB Banka v. EKP (T-50/20, EU:T:2021:141), ja nyt käsiteltävän asian käsittely jatkui kyseisestä päivästä alkaen.

57 Kantaja, CR ja CT pyysivät ensin 28.4.2021 ja sitten 28.6.2021 asian käsittelyn lykkäämistä, kunnes unionin tuomioistuin olisi antanut ratkaisun asiassa C-321/21 P, joka koski 12.3.2021 annetusta määräyksestä PNB Banka v. EKP (T-50/20, EU:T:2021:141) tehtyä valitusta. Neljännen jaoston puheenjohtaja päätti ensin 20.5.2021 ja sitten 6.8.2021 EKP:tä kuultuaan olla lykkäämättä asian käsittelyä.

58 Kantajan edustaja ilmoitti unionin yleiselle tuomioistuimelle 8.7.2021 päivätyllä kirjeellä, ettei edustaisi enää CR:ää eikä CT:tä. Unionin yleinen tuomioistuin (neljäs jaosto) päätti 21.12.2021 antamallaan määräyksellä työjärjestyksen 131 artiklan 2 kohdan perusteella, ettei nyt käsiteltävää kannetta ollut enää tarpeen ratkaista siltä osin kuin sen olivat nostaneet CR ja CT.

59 Kantajan vastauksen jättämisen määräajaksi vahvistettiin 30.9.2021. Kantaja ei jättänyt vastausta asetetussa määräajassa.

60 Kantaja vaatii, että unionin yleinen tuomioistuin

– kumoaa riidanalaisen päätöksen

– velvoittaa EKP:n korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

61 EKP vaatii komission tukemana, että unionin yleinen tuomioistuin

– hylkää kanteen perusteettomana

– velvoittaa kantajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

IV Oikeudellinen arviointi

A Kantajan nimissä kanteen nostaneen edustajan valtakirja

62 Unionin yleisen tuomioistuimen työjärjestyksen 51 artiklan 3 kohdan mukaan asianajajan, jonka edustama asianosainen on yksityisoikeudellinen oikeushenkilö, on jätettävä kirjaamoon tämän antama valtakirja.

63 Asiakirja-aineistoon sisältyy kantajan johtokunnan puheenjohtajan 5.3.2019 antama valtakirja (liite A.2).

64 Kantaja väittää pesänselvittäjän kieltäytyneen myöntämästä kantajan edustajakseen nimittämälle asianajajalle mahdollisuutta käyttää kantajan asiakirjoja, tiloja, henkilöstöä ja resursseja. Kantaja toimitti 13.3.2020 päivätyssä vastauksessaan unionin yleisen tuomioistuimen kysymykseen 16.9.2019 päivätyn pesänselvittäjän kirjeen, josta ilmeni, että kantajan asianajajan oli ensinnäkin ”toimitettava pesänselvittäjälle [oikeudellisten palvelujen tarjoamiseen liittyvän] sopimuksen tilaa koskeva kirjallinen selonteko, josta ilmenevät yksityiskohtaisesti [kantajalta] saadut ohjeet, [asianajajan] suorittamat tehtävät sekä se, oliko tehtäviä parhaillaan hoidettavina”; toiseksi ”kerrottava pesänselvittäjälle maksuista – –”; kolmanneksi ”pidättäydyttävä kaikista [kantajan] nimissä toteutettavista toimista, jos pesänselvittäjää ei ole kuultu etukäteen, ja erityisesti lakattava tarjoamasta [kantajalle] laskutettavia palveluja”.

65 Edellä mainitusta 16.9.2019 päivätystä pesänselvittäjän kirjeestä huolimatta asiakirja-aineistoon sisältyvistä tiedoista ei ilmene eivätkä kantaja eikä EKP väitä, että pesänselvittäjä olisi peruuttanut valtakirjan, jonka kantajan johtokunnan puheenjohtaja oli antanut 5.3.2019. Edellä mainitussa kirjeessä ei mainita tällaisesta peruuttamisesta, vaikka siitä ilmenee, että johtokunnan puheenjohtajan nimittämän asianajajan oli pidättäydyttävä kaikesta kantajan nimissä suoritettavasta toiminnasta, jos pesänselvittäjää ei ole kuultu etukäteen.

66 Unionin yleinen tuomioistuin toteaa näin ollen kantajan antaneen valtakirjan, jonka nojalla sen asianajaja saattoi nostaa kanteen työjärjestyksen 51 artiklan 3 kohdan mukaisesti.

B 28.4.2021 ja 28.6.2021 esitetyt asian käsittelyn lykkäämistä koskevat pyynnöt

67 Kantaja pyysi asian käsittelyn lykkäämistä ensin 28.4.2021 ja sitten 28.6.2021. Kantaja väitti asian käsittelyn lykkäämistä koskevien pyyntöjensä tueksi tarvitsevansa mahdollisuuden käyttää tilojaan, asiakirjojaan ja taloudellisia resurssejaan ja että pesänselvittäjä ei tehnyt yhteistyötä kantajan tehokkaan edustamisen varmistamiseksi huolimatta 5.11.2019 annetusta tuomiosta EKP ym. v. Trasta Komercbanka ym. (C-663/17 P, C-665/17 P ja C-669/17 P, EU:C:2019:923).

68 Vaikka unionin yleisen tuomioistuimen ei tarvitse esittää syitä, joiden vuoksi se päättää lykätä tai olla lykkäämättä asian käsittelyä työjärjestyksen 69 artiklan c tai d alakohdan mukaisesti, se katsoo poikkeuksellisesti olevan hyödyksi todeta seuraavaa.

69 Unionin yleinen tuomioistuin voi käyttää harkintavaltaa päättäessään asian käsittelyn lykkäämisestä tai lykkäämättä jättämisestä työjärjestyksen 69 artiklan c tai d alakohdan perusteella (ks. vastaavasti määräys 20.10.2011, DTL v. SMHV, C-67/11 P, ei julkaistu, EU:C:2011:683, 32 ja 33 kohta; määräys 15.10.2012, Internationaler Hilfsfonds v. komissio, C-554/11 P, ei julkaistu, EU:C:2012:629, 37 kohta, ja tuomio 17.1.2018, Josel v. EUIPO, C-536/17 P, ei julkaistu, EU:C:2018:14, 5 kohta).

70 Käsiteltävässä asiassa asian käsittelyä lykättiin 28.4.2020, kunnes unionin yleinen tuomioistuin antaisi ratkaisunsa asiassa T-50/20, jossa kantaja oli vaatinut kumoamaan 19.11.2019 tehdyn EKP:n päätöksen, jolla kieltäydyttiin velvoittamasta kantajan pesänselvittäjä myöntämään kantajan johtokunnan valtuuttamalle asianajajalle mahdollisuus käyttää kantajan tiloja, sen hallussa olevia tietoja, henkilöstöä ja resursseja.

71 Unionin yleinen tuomioistuin hylkäsi kantajan kanteen 12.3.2021 antamallaan määräyksellä PNB Banka v. EKP (T-50/20, EU:T:2021:141). Se katsoi erityisesti, ettei EKP ollut selvästikään toimivaltainen noudattamaan kantajan johtokunnan pyyntöä velvoittaa pesänselvittäjä myöntämään kyseisen johtokunnan valtuuttamalle asianajajalle mahdollisuus käyttää kantajan tiloja, sen hallussa olevia tietoja, henkilöstöä ja resursseja (73 kohta). Se katsoi myös, että päätökset, jotka kansalliset viranomaiset tekevät kantajan osalta vireillä olevan kaltaisen maksukyvyttömyysmenettelyn yhteydessä vastauksena mahdolliseen pyyntöön saada käyttää kyseessä olevan luottolaitoksen asiakirjoja, tiloja, henkilöstöä tai resursseja, kuuluvat lähtökohtaisesti kansallisten tuomioistuinten valvontaan, ja ne voivat tarvittaessa esittää unionin tuomioistuimelle ennakkoratkaisukysymyksiä SEUT 267 artiklan nojalla, jos niillä on vaikeuksia unionin oikeuden tulkinnassa tai soveltamisessa (72 kohta).

72 On todettava niin ikään, että erityisesti siitä huolimatta, että asian käsittelyä lykättiin 28.4.2020–12.3.2021, kantaja ei ole osoittanut eikä edes väittänyt – myöskään pyytäessään asian käsittelyn lykkäämistä 28.6.2021 – käynnistäneensä tuomioistuinmenettelyn pesänselvittäjää vastaan,

vaikka kantaja väittää unionin yleisessä tuomioistuimessa pesänselvittäjän estäneen kantajan johtokunnan valtuuttaman asianajajan mahdollisuuden käyttää kantajan tiloja, sen hallussa olevia tietoja, sen henkilöstöä ja sen resursseja vuoden 2019 lopusta lähtien.

73 Toimitettuaan pesänselvittäjän kanssa 12.–16.9.2019 sekä vuoden 2019 marraskuussa käymänsä kirjeenvaihdon ja sähköpostiviestien vaihdon kantaja kertoi unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon 28.4.2021 jättämässään asian käsittelyn lykkäämistä koskevassa pyynnössä ainoastaan ”lisäävänsä ponnistuksiaan” pesänselvittäjän ja latvialaisten tuomioistuinten suhteen täsmentämättä näiden ponnistusten luonnetta.

74 Edellä tämän tuomion 46 kohdassa mainitusta Rīgas pilsētas Vidzemes priekšpilsētas tiesan 12.9.2019 antamasta tuomiosta ei sitä paitsi ilmene, että kantaja olisi ollut estynyt saattamasta pesänselvittäjän kanssa mahdollisesti syntynyttä riitaa latvialaisten tuomioistuinten käsiteltäväksi. Kyseisessä tuomiossa mainitaan, että kantajan johtokunnalla oli mahdollisuus esittää pesänselvittäjälle erillinen vaatimus edustusoikeudesta tietyissä yhteyksissä, ja lisäksi 5.11.2019 annettu tuomio EKP ym. v. Trasta Komercbanka ym. (C-663/17 P, C-665/17 P ja C-669/17 P, EU:C:2019:923), jonka kantaja ottaa esille väittäessään, ettei pesänselvittäjä tehnyt riittävällä tavalla yhteistyötä kantajan tehokkaan edustamisen varmistamiseksi, on ensin mainittua tuomiota myöhempi, joten kantaja pystyi lähtökohtaisesti vetoamaan kansallisessa tuomioistuimessa kyseiseen tuomioon uutena päätöksenä.

75 Unionin yleinen tuomioistuin katsoo siten, ettei asian käsittelyä ole tarpeen lykätä uudelleen.

C Asian käsittelyn suullinen vaihe

76 Unionin yleisen tuomioistuimen työjärjestyksen 106 artiklassa määrätään seuraavaa:

”1. Asian käsittelyn suulliseen vaiheeseen unionin yleisessä tuomioistuimessa sisältyy asianosaisten kuulemiseksi pidettävä istunto, joka järjestetään joko tuomioistuimen omasta aloitteesta tai varsinaisen asianosaisen pyynnöstä.

2. Istunnon pitämistä asianosaisten kuulemiseksi koskevassa varsinaisen asianosaisen pyynnössä on ilmoitettava syyt, joiden vuoksi asianosainen haluaa tulla kuulluksi. – –

3. Jos 2 kohdassa tarkoitettua pyyntöä ei ole tehty, unionin yleinen tuomioistuin voi päättää ratkaista kanteen ilman asian käsittelyn suullista vaihetta, jos se katsoo, että sillä on asian asiakirja-aineiston perusteella riittävät tiedot. – –”

77 Työjärjestyksen 106 artiklasta ilmenee näin ollen, että jos istunnon pitämistä koskevassa pyynnössä ei ole ilmoitettu syitä, joiden vuoksi asianosainen haluaa tulla kuulluksi, unionin yleinen tuomioistuin voi päättää ratkaista kanteen ilman asian käsittelyn suullista vaihetta, jos se katsoo, että sillä on riittävät tiedot.

78 Euroopan unionin tuomioistuimen verkkosivuilla saatavilla olevassa 14.3.2014 päivätyn työjärjestystä koskevan ehdotuksen perusteluissa vahvistetaan lisäksi, että erityisesti hyvän oikeudenhoidon ja prosessiekonomian vaatimukset huomioon ottaen ”unionin yleinen tuomioistuin katsoo voivansa jättää istunnon järjestämättä, jollei se pidä sitä välttämättömänä, paitsi jos varsinainen asianosainen esittää sitä koskevan pyynnön ja ilmoittaa syyt, joiden vuoksi se haluaa tulla kuulluksi”.

79 Unionin yleisen tuomioistuimen työjärjestyksen täytäntöönpanosta annettujen käytännön määräysten (jäljempänä käytännön määräykset) 142 kohdan mukaan varsinaisen asianosaisen, joka haluaa tulla kuulluksi asianosaisten kuulemiseksi pidettävässä istunnossa, on tehtävä tätä koskeva perusteltu pyyntö kolmen viikon kuluessa siitä, kun ilmoitus asian käsittelyn kirjallisen vaiheen päättämisestä on annettu tiedoksi asianosaisille. Kohdassa täsmennetään, että näiden perustelujen lähtökohtana on oltava konkreettinen arviointi asianosaisten kuulemiseksi pidettävän istunnon merkityksestä kyseiselle asianosaiselle, ja perusteluissa on ilmoitettava ne asiakirja-aineiston ”tai” perustelujen osat, joiden yksityiskohtaisempi kehittely ”tai” kiistäminen istunnossa on tämän asianosaisen mielestä välttämätöntä. Kohdan mukaan istunnossa käytävän keskustelun kohdentamisen helpottamiseksi on toivottavaa, ettei näissä perusteluissa vain viitata yleisluonteisesti esimerkiksi asian tärkeyteen. Käytännön määräysten 143 kohdassa määrätään, että jollei mikään varsinainen asianosainen ole tehnyt perusteltua pyyntöä vahvistetussa määräajassa, unionin yleinen tuomioistuin voi päättää ratkaista kanteen ilman asian käsittelyn suullista vaihetta.

80 Työjärjestyksen 106 artiklasta sekä käytännön määräysten 142 ja 143 kohdasta ilmenee siis, että jos istunnon pitämistä koskevaa pyyntöä ei ole esitetty tai pyyntö on esitetty, mutta sitä ei ole perusteltu, unionin yleinen tuomioistuin voi päättää ratkaista kanteen ilman asian käsittelyn suullista vaihetta, jos se katsoo, että sillä on asian asiakirja-aineiston perusteella riittävät tiedot.

81 Kantaja otti käsiteltävässä asiassa kantaa istunnon pitämiseen 29.11.2021 päivätyssä kirjeessä seuraavalla tavalla:

”1. Vahvistan, että edellä esitetyistä syistä [kantajalla] ei ole tällä hetkellä tehokasta oikeudellista edustusta. Pyydän täten istunnon pitämistä ainoastaan asetetun määräajan noudattamiseksi. [Kantajalle] olisi kuitenkin saatava ensin tehokas oikeudellinen edustus.

2. Nykytilanteessa istuntoon valmistautuminen ja osallistuminen on mahdotonta.”

82 Edellä mainitusta 29.11.2021 päivätystä kirjeestä ilmenee, ettei kantajan esittämää istunnon pitämistä koskevaa pyyntöä ollut perusteltu. Kyseisessä pyynnössä ei ilmoiteta nimittäin yhtäkään syytä, jonka vuoksi kantaja halusi tulla kuulluksi.

83 Lisäksi unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamo muistutti 25.10.2021 päivätyssä kirjeessään, jolla se ilmoitti asianosaisille menettelyn kirjallisen vaiheen päättämisestä, työjärjestyksen 106 artiklan 2 kohdan sekä käytännön määräysten 142 kohdan määräyksistä ja kiinnitti asianosaisten huomion siihen seikkaan, että pandemiatilanne huomioon ottaen perustelujen oli täytettävä edellä mainitun käytännön määräysten kohdan vaatimukset.

84 Kantaja on tosin tuonut esille istunnon pitämistä koskevassa pyynnössä katsovansa, ettei sillä ollut tehokasta oikeudellista edustusta.

85 Vaikka kantajan oletettaisiin näin tehdessään yrittäneen oikeuttaa implisiittisesti istuntoa koskevan pyyntönsä perustelujen puuttumisen, mikä ei kuitenkaan käy ilmi kyseisestä pyynnöstä, on todettava, ettei tehokkaan oikeudellisen edustuksen puuttumista koskevien kantajan väitteiden voida katsoa oikeuttavan kyseisen pyynnön perustelematta jättämistä. Etenkään se, ettei kantajalla ollut tehokasta oikeudellista edustusta sillä tavalla kuin se itse tuo tämän esille, ei estänyt millään tavalla esittämästä yksityiskohtaisia seikkoja istunnon pitämistä koskevan pyynnön tueksi.

86 Koska kantaja ei ole esittänyt minkäänlaista syytä istunnon pitämistä koskevassa pyynnössään, vaikka unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamo oli lisäksi muistuttanut sille erikseen pyynnön perustelemista koskevasta velvollisuudesta, on näin ollen todettava, ettei kyseinen istunnon pitämistä koskeva pyyntö täytä työjärjestyksen 106 artiklan 2 kohdan vaatimuksia.

87 Näissä olosuhteissa unionin yleinen tuomioistuin päättää ratkaista kanteen ilman asian käsittelyn suullista vaihetta työjärjestyksen 106 artiklan 3 kohdan mukaisesti, koska se katsoo, että sillä on asian asiakirja-aineiston perusteella riittävät tiedot.

D Asiakysymys

1. Ensimmäinen kanneperuste, jonka mukaan arviointijakso päättyi ennen riidanalaisen päätöksen tekemistä

88 Kantaja väittää direktiivin 2013/36 22 artiklan 2 kohdassa tarkoitetun arviointijakson päättyneen ennen riidanalaisen päätöksen tekemistä. Kyseisen direktiivin 22 artiklan 6 kohdan mukaisesti ehdotettu hankinta katsotaan hyväksytyksi, jos valvontaviranomainen ei vastusta sitä ennen kyseisen jakson päättymistä, joten EKP ei voinut vastustaa ehdotettua hankintaa enää silloin, kun riidanalainen päätös tehtiin.

89 Kantaja väittää, että kaikki arviointijakson alkamisen edellytykset täyttyivät, kun FKTK lähetti sähköpostiviestinsä 25.10.2018. Arviointijakso alkoi viimeistään 29.10.2018 eli kaksi työpäivää kyseisen sähköpostiviestin jälkeen. FKTK oli nimittäin myöntänyt kyseisessä sähköpostiviestissä sekä myöhemmin 30.10.2018 päivätyssä kirjeessä vastaanottaneensa ehdotettua hankintaa koskevan ilmoituksen sekä kaikki vaaditut asiakirjat. Kantaja lisää, että vaikka on totta, että FKTK kuvasi 25.10.2018 päivätyssä sähköpostiviestissään ja myöhemmin 30.10.2019 päivätyssä kirjeessään menettelytapaa, joka poikkesi direktiivin 2013/36 22 artiklassa säädetystä menettelytavasta ja määräajoista ja johon EKP oli FKTK:n tämän kertoman mukaan velvoittanut, kyseinen väite on merkityksetön.

90 EKP kiistää kantajan väitteet.

91 Direktiivin 2013/36 22 artiklan 1, 2 ja 6 kohdassa säädetään seuraavaa:

”1. Jäsenvaltioiden on edellytettävä, että luonnollisen henkilön tai oikeushenkilön tai tällaisten yhdessä toimivien henkilöiden, jäljempänä ’hankkijaehdokas’, jotka ovat päättäneet hankkia suoraan tai välillisesti määräosuuden luottolaitoksesta tai lisätä suoraan tai välillisesti määräosuuttaan siten, että hankkijaehdokkaan osuus äänioikeuksista tai pääomasta olisi vähintään 20, 30 tai 50 prosenttia, taikka siten, että luottolaitoksesta tulee hankkijaehdokkaan tytäryritys, jäljempänä ’ehdotettu hankinta’, on ilmoitettava hankinnasta etukäteen kirjallisesti sen luottolaitoksen suhteen toimivaltaisille viranomaisille, josta ne pyrkivät hankkimaan määräosuuden tai lisäämään sitä, mainiten samalla aiotun osuuden suuruuden ja antaen [kyseisen direktiivin] 23 artiklan 4 kohdassa tarkoitetut asiaa koskevat tiedot. – –

2. Toimivaltaisten viranomaisten on ilmoitettava hankkijaehdokkaalle kirjallisesti heti ja joka tapauksessa kahden työpäivän kuluessa 1 kohdassa tarkoitetun ilmoituksen vastaanottamisesta sekä 3 kohdassa tarkoitettujen tietojen mahdollisesta myöhemmästä vastaanottamisesta, että ne ovat vastaanottaneet ilmoituksen tai tiedot.

Toimivaltaisilla viranomaisilla on enintään 60 työpäivää aikaa ilmoituksen ja sellaisten asiakirjojen vastaanottamista koskevan kirjallisen ilmoituksen päiväyksestä, joiden liittämistä ilmoitukseen jäsenvaltio edellyttää [kyseisen direktiivin] 23 artiklan 4 kohdassa tarkoitetun luettelon perusteella, jäljempänä 'arviointijakso', suorittaa [kyseisen direktiivin] 23 artiklan 1 kohdassa säädetty arviointi, jäljempänä 'arviointi'.

Toimivaltaisten viranomaisten on ilmoitettava hankkijaehdokkaalle arviointijakson päättymispäivämäärä antaessaan vastaanottamista koskevan ilmoituksen.

– –

6. Jos toimivaltaiset viranomaiset eivät arviointijakson kuluessa vastusta kirjallisesti ehdotettua hankintaa, se katsotaan hyväksytyksi."

92 Direktiivin 2013/36 23 artiklan 4 kohdassa säädetään seuraavaa: "Jäsenvaltioiden on julkistettava luettelo tiedoista, jotka tarvitaan arvion tekemiseen ja jotka on toimitettava toimivaltaisille viranomaisille [kyseisen direktiivin] 22 artiklan 1 kohdassa tarkoitettua ilmoitusta annettaessa. – –"

93 Direktiivin 2013/36 22 ja 23 artikla on saatettu osaksi kansallista lainsäädäntöä luottolaitoksista annetun Latvian lain 28 ja 29 §:llä, sellaisina kuin niitä on täsmennetty FKTK:n 28.11.2017 antamalla määräyksellä 192, jonka otsikko on "Luettelo määräosuuksien hankintaa tai lisäämistä koskevassa ilmoituksessa vaadittavista tiedoista sekä ilmoituksen tutkimiseen sovellettavat yleiset periaatteet ja menettely" (jäljempänä määräys 192).

94 Määräyksen 192 28 §:ssä säädetään, että ehdotettua hankintaa koskevan ilmoituksen vastaanottamista koskevassa ilmoituksessa on mainittava erityisesti, että ilmoitus katsotaan täydelliseksi.

95 Euroopan pankkiviranomaisen (EBA), Euroopan vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen (EIOPA) ja Euroopan arvopaperimarkkinaviranomaisen (ESMA) laatimiin määräosuuksien hankintaan ja lisäämiseen rahoitusalalla sovellettavaa toiminnan vakauden arviointia koskeviin yhteisiin ohjeisiin, jotka julkaistiin 20.12.2016 (JC/GL/2016/01, jäljempänä yhteiset ohjeet), sisältyy lisäksi ilmoitusta koskevia täsmennyksiä. Sekä EKP että FKTK ovat ilmoittaneet noudattavansa näitä ohjeita Euroopan valvontaviranomaisen (Euroopan pankkiviranomainen) perustamisesta sekä päätöksen N:o 716/2009/EY muuttamisesta ja komission päätöksen 2009/78/EY kumoamisesta 24.11.2010 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EU) N:o 1093/2010 (EUVL 2010, L 331, s. 12) 16 artiklan 3 kohdan mukaisesti. Kyseisten ohjeiden 9.1 kohdan toisen virkkeen mukaan ilmoituksen voidaan katsoa olevan täydellinen, kun se sisältää kaikki siinä luettelossa edellytettävät tiedot, jonka kohteen valvoja on asiaankuuluvan lainsäädännön mukaisesti julkaissut toiminnan vakauden arviointia varten. Edellä mainitun 9.1 kohdan kolmannessa virkkeessä tuodaan esille, että saanti-ilmoitus muodostaa vain yhden vaiheen menettelyssä, joka liittyy ilmoituksen muodolliseen täydellisyyteen, ja sen vaikutuksesta alkaa toiminnan vakauden arviointia varten varattu 60 työpäivän ajanjakso, mikä ei merkitse, että kohteen valvoja olisi sisällöllisesti tarkastellut toimitettuja asiakirjoja.

96 Käsiteltävässä asiassa FKTK on ilmoittanut vastaanottaneensa ehdotettua hankintaa koskevan ilmoituksen 23.11.2018 päivätyllä kirjeellä direktiivin 2013/36 22 artiklan 2 kohdan mukaisesti, sellaisena kuin se on saatettu osaksi Latvian lainsäädäntöä. Kyseisessä kirjeessä mainitaan erityisesti määräyksen 192 28 §:n mukaisesti, että ilmoitus on täydellinen.

97 Kantaja väittää virheellisesti, että FKTK oli myöntänyt aiemmin kuin 23.11.2018 kirjeissään, jotka oli päivätty 25.10.2018 ja 30.10.2018 vastaanottaneensa ilmoituksen sekä kaikki vaaditut asiakirjat.

98 FKTK huomautti kantajalle päinvastoin edellä mainitussa 25.10.2018 päivätyssä sähköpostiviestissä, joka mainitaan edellä mainitussa 30.10.2018 päivätyssä kirjeessä, että EKP tarkisti parhaillaan, oliko ilmoitus täydellinen. Toisaalta FKTK huomautti kantajalle 30.10.2018 päivätyssä kirjeessä, etteivät toimitetut kertomukset olleet täydellisiä eikä arviointimenettely ollut alkanut. Se lisäsi ilmoittavansa kantajalle puuttuvista tiedoista erillisellä kirjeellä. Se toimitti kantajalle 31.10.2018 luettelon kyseisistä tiedoista.

99 Siten 25.10.2018 päivätty FKTK:n sähköpostiviesti tai 30.10.2018 päivätty FKTK:n kirje eivät kumpikaan olleet direktiivin 2013/36 22 artiklan 2 kohdassa, sellaisena kuin se on saatettu osaksi Latvian lainsäädäntöä, tarkoitettu vastaanottoilmoitus.

100 Kantaja ei myöskään väitä, etteivät FKTK:n 31.10.2018 päivätyssä kirjeessä pyytämät tiedot olleet välttämättömiä arvioinnin tekemiseksi eikä niitä tarvinnut toimittaa FKTK:lle ilmoituksen yhteydessä direktiivin 2013/36 22 artiklan 1 kohdan ja 23 artiklan 4 kohdan mukaisesti, sellaisina kuin nämä on saatettu osaksi Latvian lainsäädäntöä. Kantaja ei väitä etenkään, ettei kyseisiä tietoja mainita määräyksessä 192, jossa annetaan luettelo arvioinnin tekemiseen tarvittavista tiedoista, jotka on toimitettava toimivaltaisille viranomaisille direktiivin 2013/36 22 artiklan 1 kohdassa tarkoitetun ilmoituksen yhteydessä, eikä kyseisen määräyksen liitteissä.

101 Lisäksi on huomautettava EKP väittävän – mitä ei ole riitautettu – että 19.10.2018 toimitetusta liiketoimintasuunnitelmasta puuttui muutamia määräyksen 192 liitteen 9 mukaisesti vaadittuja tietoja eli ensinnäkin ehdotetun hankinnan tavoitteen toteuttamissuunnitelma, toiseksi arvio taloudellisesta tuloksesta kolmen seuraavan vuoden aikana (yhteisön tasolla tai konsolidoidulla tasolla), kolmanneksi johtokunnan kokoonpano, valvontaelimen kokonpano ja sen velvollisuudet sekä johtokunnan tai valvontaelimen perustamien rahoituslaitoksen keskeisten komiteoiden kokoonpano, mukaan lukien niitä henkilöitä koskevat tiedot, jotka johtavat tai tulevat johtamaan rahoituslaitosta ja sen komiteoita.

102 Kantajan ei siten ole perusteltua väittää, että arviointijakson alkamisen edellytykset ovat täyttyneet 25.10.2018 alkaen.

103 Ensimmäinen kanneperuste on näin ollen hylättävä perusteettomana.

2. Toinen kanneperuste, jonka mukaan asetuksen N:o 1024/2013 15 artiklan ja asetuksen N:o 468/2014 85–87 artiklan mukaista menettelyä ei ole noudatettu

104 Kantaja väittää, etteivät FKTK ja EKP ole noudattaneet käsiteltävässä asiassa sovellettavia menettelysääntöjä, joista säädetään asetuksen N:o 1024/2013 15 artiklassa sekä kehyksen perustamisesta YVM:n puitteissa tehtävälle yhteistyölle EKP:n ja kansallisten toimivaltaisten viranomaisten välillä sekä kansallisten nimettyjen viranomaisten kanssa 16.4.2014 annetun EKP:n asetuksen (EU) N:o 468/2014 (EUVL 2014, L 141, s. 1) 85–87 artiklassa, koska FKTK ei esittänyt mitään ehdotusta päätökseksi.

105 Kantaja väittää niin ikään, että riidanalaiseen päätökseen liittyy menettelyvirhe, sillä sen perusteena käytetyt lakimääräiset omia varoja koskevat vaatimukset määritettiin vasta kirjeessä, joka otettiin vastaan 1.3.2019 eli kauan ehdotettua hankintaa koskevan ilmoituksen jälkeen,

jolloin kantajalla ei ollut enää mahdollisuutta muuttaa kyseistä ilmoitusta. EKP ei ollut myöskään ottanut huomioon sitä, että kantaja oli riitauttanut FKTK:n vahvistamat erityiset vaatimukset, jotka olivat tutkinnan kohteena.

106 EKP kiistää kantajan väitteet.

107 Asetuksen N:o 1024/2013 15 artiklassa säädetään seuraavaa:

”1. Määräosuuden hankintaa osallistuvaan jäsenvaltioon sijoittautuneesta luottolaitoksesta koskeva ilmoitus tai asiaan liittyvät tiedot on esitettävä sen jäsenvaltion kansallisille toimivaltaisille viranomaisille, johon luottolaitos on sijoittautunut, [kyseisen asetuksen] 4 artiklan 3 kohdan ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettuihin säädöksiin perustuvan asiaa koskevan kansallisen lainsäädännön vaatimusten mukaisesti, sanotun kuitenkaan rajoittamatta [kyseisen asetuksen] 4 artiklan 1 kohdan c alakohdassa säädettyjä poikkeuksia.

2. Kansallinen toimivaltainen viranomainen arvioi ehdotetun hankinnan ja toimittaa EKP:lle ilmoituksen ja ehdotuksen päätökseksi hankinnan vastustamisesta tai hyväksymisestä [kyseisen asetuksen] 4 artiklan 3 kohdan ensimmäisessä alakohdassa tarkoitetuissa säädöksissä asetettujen perusteiden pohjalta vähintään kymmenen työpäivää ennen asiaa koskevassa unionin lainsäädännössä määritellyn arviointiajan päättymistä ja avustaa EKP:tä [kyseisen asetuksen] 6 artiklan mukaisesti.

3. EKP päättää, vastustaako se hankintaa asiaa koskevassa unionin lainsäädännössä asetettujen perusteiden pohjalta ja siinä säädetyn menettelyn mukaisesti ja arviointiaikoja noudattaen.”

108 Siltä osin kuin kantaja väittää riidanalaisen päätöksen olevan vastoin asetuksen N:o 1024/2013 15 artiklaa ja asetuksen N:o 468/2014 85–87 artiklaa, koska FKTK ei toimittanut EKP:lle ehdotusta päätökseksi, on todettava ensinnäkin, ettei kyseinen väite pidä paikkaansa. Kuten riidanalaisen päätöksen 1.3 ja 2.1 kohdasta ilmenee, FKTK toimitti EKP:lle ehdotuksen päätökseksi 1.3.2019, ja kyseinen ehdotus on esitetty unionin yleisessä tuomioistuimessa.

109 Toiseksi kantaja väittää, että kyseessä on menettelyvirhe, koska EKP on käyttänyt perusteena lakimääräisiä omia varoja koskevia vaatimuksia, jotka FKTK vahvisti vasta kirjeessä, jonka kantaja ilmoittaa vastaanottaneensa 1.3.2019 eli ehdotetusta hankinnasta ilmoittamisen jälkeen.

110 Tältä osin on todettava, etteivät asetuksen N:o 1024/2013 15 artikla eikä asetuksen N:o 468/2014 85–87 artikla, joihin kantaja vetoaa, estä EKP:tä käyttämästä perusteena tosiseikkaa, joka on ehdotetusta hankinnasta annettua ilmoitusta myöhempi. Kantaja ei vetoa väitteensä tueksi mihinkään muuhun säännökseen tai periaatteeseen.

111 Vaikka EKP on käyttänyt perusteena lakimääräisiä omia varoja koskevia vaatimuksia, jotka FKTK on vahvistanut ilmoitusta myöhemmin, menettelyyn ei näin ollen liity virhettä kantajan esille ottamien säännösten osalta.

112 Kuten EKP perustellusti toteaa, direktiivin 2013/36 23 artiklan 1 kohdan d alakohdan säännöksistä, sellaisina kuin ne on saatettu osaksi Latvian lainsäädäntöä ennen ehdotetusta hankinnasta annettua ilmoitusta, ilmenee lisäksi, että toimivaltaisten viranomaisten on arvioitava, pystyykö luottolaitos täyttämään vakavaraisuusvaatimukset ja täyttääkö se ne myös jatkossa.

113 Yhteisten ohjeiden 13.4 kohdassa tuodaan lisäksi esille, että kohdepankin valvojan olisi arvioitava kohdepankin kykyä noudattaa ehdotetun hankinnan ajankohtana ja edelleen ”sen jälkeen” kaikkia vakavaraisuusvaatimuksia.

114 Direktiivin 2013/36 23 artiklan 1 kohdan d alakohdan perusteella – kuten EKP perustellusti huomauttaa – toimivaltaisten viranomaisten on arvioitava ennakoivasti, pystyykö asianomainen luottolaitos täyttämään vakavaraisuusvaatimukset.

115 EKP:llä oli siten oikeus ottaa riidanalaisen päätöksen 2.3.1 kohdassa huomioon vuotta 2019 koskenut valvonta-arviopäätöksen mukainen kokonaispääomavaatimus, jonka FKTK oli vahvistanut kirjeessä, jonka kantaja ilmoittaa vastaanottaneensa 1.3.2019, kun EKP arvioi, oliko olemassa vaara, ettei uusi ryhmä täyttäisi siihen sovellettavia lakimääräisiä omia varoja koskevia vaatimuksia.

116 Lisäksi on täsmennettävä, että arvioidessaan uuden ryhmän kykyä täyttää vakavaraisuusvaatimukset EKP käytti riidanalaisen päätöksen 2.3.1 kohdassa perusteena vuotta 2019 koskeneen valvonta-arviopäätöksen mukaisen kokonaispääomavaatimuksen ohella myös kantajaan vuonna 2018 sovellettua valvonta-arviopäätöksen mukaista kokonaispääomavaatimusta. Näin ollen, kun vuotta 2019 koskenutta valvonta-arviopäätöksen mukaista kokonaispääomavaatimusta ei otettu huomioon, uuden ryhmän vakavaraisuussuhteen ennustettiin olevan vuoden 2019 lopussa perusskenaarion mukaan vain 12,91 prosenttia eli pienempi kuin yhteenlasketut pääomavaatimukset, jotka kantajan oli täytettävä vuonna 2018 (13,55 %).

117 Siltä osin kuin kantaja väittää riitauttaneensa FKTK:n vahvistamat omia varoja koskevat vaatimukset, on todettava vielä – kuten EKP perustellusti huomauttaa – ettei latvialaisissa tuomioistuimissa käydyllä tuomioistuinmenettelyllä ole lykkäävää vaikutusta eivätkä ne ole esteenä sille, että EKP käyttää osittain perusteena vuotta 2019 koskenutta valvonta-arviopäätöksen mukaista kokonaispääomavaatimusta.

118 Kolmanneksi vaikka oletettaisiin, kuten EKP tekee, että kantajan voitaisiin katsoa esittäneen toisen kanneperusteen tueksi väitteen, jonka mukaan EKP puuttui menettelyyn virheellisesti, ennen kuin FKTK oli toimittanut ehdotuksen päätökseksi – mikä ei pidä paikkaansa – kyseinen väite olisi hylättävä.

119 On näet niin, että kun unionin lainsäätäjä valitsee sellaisen hallinnollisen menettelyn käyttämisen, jonka mukaan kansalliset viranomaiset toteuttavat toimia, joilla valmistellaan unionin toimielimen lopullista päätöstä, jolla on oikeusvaikutuksia ja joka voi olla henkilölle vastainen, lainsäätäjän tarkoituksena on luoda tämän toimielimen ja näiden kansallisten viranomaisten välille erityinen yhteistyömenettely, joka perustuu unionin toimielimen yksinomaiseen päätösvaltaan (ks. tuomio 19.12.2018, Berlusconi ja Fininvest, C-219/17, EU:C:2018:1023, 48 kohta).

120 Asetuksen N:o 1024/2013 4 artiklan 1 kohdan c alakohdan nojalla, kun se luetaan yhdessä saman asetuksen 15 artiklan 3 kohdan ja asetuksen N:o 468/2014 87 artiklan kanssa, EKP:llä on yksinomainen toimivalta päättää, hyväksyykö se suunnitellun hankinnan vai ei, erityisesti asetuksen N:o 1024/2013 15 artiklassa sekä asetuksen N:o 468/2014 85 ja 86 artiklassa säädetyn menettelyn päätteeksi (tuomio 19.12.2018, Berlusconi ja Fininvest, C-219/17, EU:C:2018:1023, 54 kohta).

121 Yhteistyösuhteessa, johon asetuksen N:o 1024/2013 6 artiklan 2 kohdan nojalla sovelletaan lojaalin yhteistyön periaatetta, kansallisten viranomaisten tehtävänä on puolestaan, kuten tästä säännöksestä, saman asetuksen 15 artiklan 1 ja 2 kohdasta sekä asetuksen N:o 468/2014 85 ja 86 artiklasta ilmenee, kirjata lupahakemukset ja avustaa EKP:tä – jolla ainoana on päätösvalta – erityisesti antamalla sille kaikki sen tehtävien hoitamiseen tarvittavat tiedot, tutkimalla kyseiset hakemukset ja tämän jälkeen toimittamalla EKP:lle päätösehdotus, joka ei sido EKP:tä ja jota ei unionin oikeuden mukaan anneta tiedoksi hakijalle (tuomio 19.12.2018, Berlusconi ja Fininvest, C-219/17, EU:C:2018:1023, 55 kohta).

122 Kun huomioon otetaan tämä erityinen yhteistyömekanismi, jonka unionin lainsäätäjä on halunnut ottaa käyttöön EKP:n ja kansallisen toimivaltaisen viranomaisen välillä tutkittaessa määräosuuden hankintaa tai lisäämistä edeltävästi toimitettuja lupapyyntöjä, EKP voi puuttua menettelyssä asiaan, ennen kuin viimeksi mainittu viranomainen toimittaa sille asetuksen N:o 1024/2013 15 artiklan 2 kohdassa tarkoitetun ehdotuksen päätökseksi ja jopa heti menettelyn alusta alkaen (ks. vastaavasti julkisasiamies Campos Sánchez-Bordonan ratkaisuehdotus Berlusconi ja Fininvest, C-219/17, EU:C:2018:502, 91, 95, 98 ja 101 kohta).

123 Asetuksen N:o 468/2014 85 artiklan 1 kohdassa säädetään lisäksi, että kansallisen toimivaltaisen viranomaisen, joka on vastaanottanut ilmoituksen aikomuksesta hankkia määräosuus kyseiseen osallistuvaan jäsenvaltioon sijoittautuneesta luottolaitoksesta, on ilmoitettava EKP:lle tällaisesta ilmoituksesta viiden työpäivän ”kuluessa” siitä, kun se on antanut vastaanottamista koskevan ilmoituksen direktiivin 2013/36 22 artiklan 2 kohdan mukaisesti.

124 Toinen kanneperuste on siis hylättävä perusteettomana.

3. Kuudes kanneperuste, jonka mukaan asian merkitykselliset tosiseikat on otettu huomioon vääristyneellä tavalla

125 Käsiteltävässä asiassa kuudes kanneperuste, jonka mukaan asian merkitykselliset tosiseikat on otettu huomioon vääristyneellä tavalla, on tutkittava välittömästi menettelysääntöjen rikkomista koskevien ensimmäisen ja toisen kanneperusteen jälkeen, mutta ennen kolmatta kanneperustetta, joka koskee direktiivin 2013/36 23 artiklan rikkomista.

126 Kantaja väittää kuudennessa kanneperusteessa, että riidanalainen päätös perustuu tosiseikkojen virheelliseen arviointiin. Riidanalaisessa päätöksessä ei oteta huomioon, että ehdotettu hankinta edellyttää CR:n huomattavaa panosta kantajan pääomaan, vaikka kyseessä on olennainen tosiseikka.

127 EKP kiistää kantajan väitteet.

128 Kantajan on katsottava esittävän kuudennella kanneperusteellaan perusteen, jonka mukaan EKP on tehnyt tosiseikkoja koskevan virheen, joka koskee ehdotetusta hankinnasta johtuvaa tarvetta osallistua kantajan pääoman lisäämiseen.

129 Tämä kanneperuste ei pidä paikkaansa.

130 Toisin kuin kantaja väittää, EKP otti huomioon, että ehdotettu hankinta johtaisi ”pääomanlisäykseen” kantajan hyväksi. Se täsmensi, että kyseinen ”pääomanlisäys” johtui CR:n ja tiettyjen kohdepankin osakkaiden välillä tehdystä osakkeidenvaihtosopimuksesta. Se katsoi, ettei kyseisestä ”pääomanlisäyksestä” voitu päätellä, oliko CR halukas antamaan jatkossa lisätukea,

eikä tämä etenkään kyseenalaistanut tarvetta arvioida kaikkien hankkijaehdokkaiden taloudellista vakautta. EKP arvioi, että kyseisellä ”pääomanlisäyksellä” olisi positiivinen vaikutus kantajan vakavaraisuussuhteeseen nykyisen mittapuun mukaan tarkastellen. Se katsoi kuitenkin, että tästä vaikutuksesta huolimatta kantajaa ei voitu pitää taloudellisesti vakaana sen taloudellisten heikkouksien eli toiminnan kannattamattomuuden, järjestämättömien lainojen suuren osuuden ja suuria asiakasriskejä koskevien ylärajojen ylittymisen vuoksi. Se katsoi niin ikään, että tästä positiivisesta vaikutuksesta huolimatta uuden ryhmän ei ole osoitettu pystyvän täyttämään vakavaraisuusvaatimukset (EKP:n vastaus huomautuksiin, s. 5–7).

131 Sillä, että kyseinen ”pääomanlisäys” mainitaan EKP:n vastauksessa huomautuksiin, ei ole vaikutusta, koska kyseinen EKP:n vastaus huomautuksiin on liitetty riidanalaiseen päätökseen ja sen on katsottava olevan olennainen osa kyseistä päätöstä.

132 Toisin kuin kantaja väittää, EKP otti siis huomioon, että ehdotettu hankinta johtaisi ”pääomanlisäykseen” kantajan hyväksi, ja se teki tämän sellaisista syistä, jotka eivät lisäksi ole perättömiä.

133 Kuudes kanneperuste on siis hylättävä perusteettomana.

4. Kolmas kanneperuste, jonka mukaan direktiivin 2013/36 23 artiklan mukaisia arviointiperusteita on tulkittu ja sovellettu virheellisesti

134 Kantaja väittää ensinnäkin, ettei EKP ole noudattanut direktiivin 2013/36 23 artiklassa säädettyä perusteltua syytä koskevaa vaatimusta. Kantajan mukaan hankintaa tulisi vastustaa vain, jossa sillä on merkittävä kielteinen vaikutus verrattuna tilanteeseen, jossa ehdotettu hankinta ei toteutuisi. Yhteisten ohjeiden mukaan ”ehdotettu hankinta ei saisi vaikuttaa kielteisesti kohdeyrityksen vakavaraisuusvaatimusten mukaisuuteen”. EKP vastustaa käsiteltävässä asiassa ehdotettua hankintaa sillä perusteella, etteivät kyseisestä hankinnasta seuraavat parannukset olisi riittäviä. EKP:n näkökanta johtaa siihen, ettei ehdotettua hankintaa voida toteuttaa, vaikka hankinnan vaikutukset olisivat sääntelyn kannalta myönteiset.

135 Toiseksi kantaja väittää taloudellista vakautta koskevasta arviointiperusteesta, ettei EKP ole todennut ehdotetulla hankinnalla olevan merkittävää kielteistä vaikutusta hankkijaehdokkaan kykyyn säilyttää rahoitusrakenne vakaana lähitulevaisuudessa. Kantaja täsmentää, että omia varoja koskevien vaatimusten näkökulmasta kyseinen hankinta merkitsisi parannusta jopa epäedullisimmassa skenaariossa. EKP ei verrannut ehdotettua hankintaa ja skenaariota, jossa kyseiset kaksi pankkia eivät saisi lupaa uuden ryhmän muodostamiseen.

136 Kantaja toteaa niiden vakavien epäilyjen osalta, joita oli herännyt välillisten hankkijaehdokkaiden todellisesta halukkuudesta kohdepankin tukemiseen, että EKP arvostelee välillisiä hankkijaehdokkaita virheellisesti siitä, että nämä ovat sitoutuneet tukemaan uutta ryhmää kriisitilanteessa. EKP:n vastauksessa huomautuksiin on arvosteltu perusteettomasti sitä, että CR odotti kaiken Latvian viranomaisten harjoittaman mielivaltaisen ja syrjivän kohtelun päättyvän. EKP ei osoittanut, etteivät CR:n ilmiantamat tosiseikat, joiden mukaan A oli kehottanut häntä antamaan lahjuksia ja käyttänyt painostusta saadakseen maksun syrjivän kohtelun välttämiseksi, pitäisi paikkaansa. EKP arvosteli perusteettomasti sitä, että muutamiin lausumiin, jotka koskivat halukkuutta pankin tukemiseen, oli liitetty maininta ”tarpeen vaatiessa”.

137 Kantajan mukaan on ristiriitaista epäillä CR:n halukkuutta kohdepankin tukemiseen, kun otetaan huomioon, että ehdotettu hankinta merkitsi kantajan näkökulmasta vähintään kymmenen miljoonan euron pääomanlisäystä. CR rahoittaisi noin 40 prosenttia tästä hankinnasta.

138 Kantaja lisää, että riidanalainen päätös perustuu taloudellista vakautta koskevan arviointiperusteen virheelliseen tulkintaan. EKP on käyttänyt virheellisesti perusteena sellaista yleistä rahoitusvelvoitetta, jonka mukaan hankkijan oletetaan olevan kykenevä ja halukas vastaamaan omilla varoillaan kaikista rahoitustarpeista, joita asianomaisella luottolaitoksella voisi jatkossa ilmetä. Taloudellista vakautta koskevan arviointiperusteen asianmukainen tulkinta on suppeampi ja typistyy taloudellisesti vakaaseen tilanteeseen, joka ei voi johtaa ongelmalliseen menettelyyn.

139 Kolmanneksi kantaja katsoo vakavaraisuusvaatimusten täyttämistä koskevan arviointiperusteen osalta, että riidanalaisessa päätöksessä tulkitaan ja sovelletaan tätä jälkimmäistä arviointiperustetta virheellisesti. EKP ei ole todennut, että ehdotetulla hankinnalla olisi kielteinen vaikutus kohdepankkiin tai kantajaan. Se vastustaa toimenpidettä, jonka vaikutukset ovat positiivisia.

140 Neljänneksi ja viimeiseksi kantaja huomauttaa, että riidanalainen päätös perustuu direktiivin 2013/36 23 artiklan virheelliseen tulkintaan, jonka mukaan arviointiperusteita pidettäisiin aineellisina vaatimuksina, joihin liittyvien edellytysten tulisi täyttyä kumulatiivisesti. EKP:n olisi pitänyt arvioida tekemällä kaikki arviointiperusteet kattava kokonaisarviointi, oliko olemassa merkittävä vaara siitä, ettei luottolaitoksen järkevää ja vakaata hoitoa voitaisi taata.

141 EKP, jota komissio tukee, kiistää kantajan väitteet.

142 Direktiivin 2013/36 23 artiklan 1 ja 2 kohdassa säädetään seuraavaa:

”1. Arvioidessaan [kyseisen direktiivin] 22 artiklan 1 kohdassa edellytettyä ilmoitusta ja [kyseisen direktiivin] 22 artiklan 3 kohdassa tarkoitettuja tietoja toimivaltaisten viranomaisten on hankinnan kohteena olevan luottolaitoksen järkevän ja vakaan hoidon varmistamiseksi ja ottaen huomioon hankkijaehdokkaan todennäköinen vaikutus luottolaitokseen arvioitava hankkijaehdokkaan sopivuus ja ehdotetun hankinnan taloudellinen järkevyys seuraavien perusteiden mukaisesti:

a) hankkijaehdokkaan maine;

b) ylimpään hallintoelimeen tai toimivaan johtoon kuuluvien henkilöiden, jotka tulevat johtamaan luottolaitoksen liiketoimintaa aiotun hankinnan seurauksena, maine, tietämys, taidot ja kokemus [kyseisen direktiivin] 91 artiklan 1 kohdan mukaisesti;

c) hankkijaehdokkaan taloudellinen vakaus erityisesti suhteessa siihen, millaista liiketoimintaa ehdotetun hankinnan kohteena olevassa luottolaitoksessa harjoitetaan ja aiotaan harjoittaa;

d) se, pystyykö luottolaitos täyttämään jatkuvasti tähän direktiiviin ja [luottolaitosten ja sijoituspalveluyritysten vakavaraisuusvaatimuksista ja asetuksen (EU) N:o 648/2012 muuttamisesta 26.6.2013 annettuun Euroopan parlamentin ja neuvoston] asetukseen (EU) N:o 575/2013 [(EUVL 2013, L 176, s. 1)] sekä soveltuvin osin muuhun unionin oikeuteen, erityisesti [finanssiryhmittymään kuuluvien luottolaitosten, vakuutusyritysten ja sijoituspalveluyritysten lisävalvonnasta sekä neuvoston direktiivien 73/239/ETY, 79/267/ETY,

92/49/ETY, 92/96/ETY, 93/6/ETY ja 93/22/ETY ja Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivien 98/78/EY ja 2000/12/EY muuttamisesta 16.12.2002 annettuun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiiviin] 2002/87/EY [(EUVL 2003, L 35, s. 1)] ja [sähköisen rahan liikkeeseenlaskijalaitosten liiketoiminnan aloittamisesta, harjoittamisesta ja toiminnan vakauden valvonnasta, direktiivien 2005/60/EY ja 2006/48/EY muuttamisesta sekä direktiivin 2000/46/EY kumoamisesta 16.9.2009 annettuun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiiviin] 2009/110/EY [(EUVL 2009, L 267, s. 7)], perustuvat vakavaraisuusvaatimukset, mukaan lukien se, onko ryhmällä, jonka osa luottolaitoksesta tulee, rakenne, joka mahdollistaa tehokkaan valvonnan, tehokkaan tietojenvaihdon toimivaltaisten viranomaisten välillä ja toimivaltaisten viranomaisten keskinäisen vastuunjaon määrittämisen;

e) se, onko perusteltua syytä epäillä, että ehdotetun hankinnan yhteydessä syyllistytään tai pyritään tai on syyllistytty tai pyritty rahoitusjärjestelmän käytön estämisestä rahanpesutarkoituksiin sekä terrorismin rahoitukseen 26 päivänä lokakuuta 2005 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2005/60/EY [(EUVL 2005, L 309, s. 15)] 1 artiklassa tarkoitettuun rahanpesuun tai terrorismin rahoitukseen tai että ehdotettu hankinta saattaisi lisätä tämän vaaraa.

2. Toimivaltaiset viranomaiset voivat vastustaa ehdotettua hankintaa vain, jos se on perusteltua 1 kohdassa säädettyjen perusteiden nojalla tai jos hankkijaehdokkaan toimittamat tiedot ovat puutteellisia.”

143 Direktiivin 2013/36 23 artiklan 1 ja 2 kohdan säännökset on saatettu osaksi Latvian lainsäädäntöä luottolaitoksista annetun Latvian lain 29 §:llä sekä määräyksellä 192.

144 Asianosaiset ovat yhtä mieltä siitä, että EKP:llä on laaja harkintavalta, kun se toteuttaa luottolaitoksen toiminnan vakauden valvontatoimen, kuten käsiteltävässä asiassa (ks. vastaavasti tuomio 8.5.2019, Landeskreditbank Baden-Württemberg v. EKP, C-450/17 P, EU:C:2019:372, 86 kohta).

145 Unionin tuomioistuinten on tutkittava siis tältä osin, onko kyseessä ilmeinen arviointivirhe (ks. vastaavasti ja analogisesti tuomio 11.12.2018, Weiss ym., C-493/17, EU:C:2018:1000, 24 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

a) Hankkijaehdokkaan taloudellista vakautta koskeva arviointiperuste

146 Kantaja väittää ensinnäkin, että voidakseen vastustaa ehdotettua hankintaa taloudellista vakautta koskevan arviointiperusteen nojalla EKP:n olisi pitänyt käyttää perusteena ehdotetun hankinnan merkittävää kielteistä vaikutusta verrattuna tilanteeseen, jossa kyseinen hankinta ei toteutuisi.

147 Direktiivin 2013/36 23 artiklan 1 ja 2 kohdasta ei kuitenkaan ilmene, sellaisina kuin ne on saatettu osaksi Latvian lainsäädäntöä, kuten ei ilmene myöskään yhteisistä ohjeista, että EKP:n olisi osoitettava tällainen vaikutus voidakseen vastustaa ehdotettua hankintaa taloudellista vakautta koskevan arviointiperusteen nojalla. Kyseisistä säännöksistä ei ilmene etenkään, että EKP:n olisi tehtävä kontrafaktuaalinen analyysi tilanteesta, jossa kyseistä hankintaa ei tapahtuisi.

148 Määräyksen 192 51 §:ssä annetun määritelmän mukaan hankkijaehdokkaan taloudellisella vakaudella tarkoitetaan päinvastoin hankkijaehdokkaan kykyä rahoittaa ehdotettu hankinta ja säilyttää oma rahoitusrakenteensa sekä kohdeyrityksen rahoitusrakenne vakaana

lähitulevaisuudessa, eikä siinä viitata vastustamisperusteeseen, joka koskee ehdotetun hankinnan merkittävää kielteistä vaikutusta, eikä siinä edellytetä sen tilanteen analysointia, jossa hankintaa ei tapahtuisi.

149 Vaikka kantaja vetoaa yhteisten ohjeiden 13.1 kohtaan, on todettava, että tuossa kohdassa on kyse kohdepankin vakavaraisuusvaatimusten mukaisuutta koskevasta arviointiperusteesta, ei hankkijaehdokkaan taloudellista vakautta koskevasta arviointiperusteesta.

150 Kantajan ei siis ole perusteltua väittää, että EKP on rikkonut direktiivin 2013/36 23 artiklan 1 kohtaa vastustaessaan ehdotettua hankintaa hankkijaehdokkaan taloudellista vakautta koskevan arviointiperusteen nojalla osoittamatta, että kyseisellä hankinnalla on merkittävä kielteinen vaikutus.

151 Toiseksi kantaja väittää, että EKP on käyttänyt virheellisesti perusteena yleistä rahoitusvelvollisuutta katsoessaan, että ehdotetun hankinnan hyväksyminen edellyttää taloudellista vakautta koskevan arviointiperusteen osalta, että hankkijaehdokas on kykenevä ja halukas vastaamaan rajattomasti omilla varoillaan kaikista rahoitustarpeista, joita asianomaisella luottolaitoksella voi jatkossa ilmetä.

152 Tämä väite perustuu riidanalaisen päätöksen virheelliseen tulkintaan.

153 EKP katsoi nimittäin riidanalaisen päätöksen 2.2.1 ja 2.2.2 kohdassa, etteivät hankkijaehdokkaat pystyisi taloudellisen tilanteensa perusteella antamaan taloudellista tukea kohdepankille tilanteessa, jossa tällainen tuki olisi todennäköisesti tarpeen EKP:lle toimitettu liiketoimintasuunnitelma huomioon ottaen.

154 Näin tehdessään EKP ei asettanut hankkijaehdokkaille velvollisuutta rajattomaan rahoittamiseen, vaan se arvioi ainoastaan, oliko hankkijaehdokkaiden taloudellinen vakaus riittävä niin, että ne voisivat täyttää uuden ryhmän pääomatarpeet sellaisina, jollaisiksi niiden voitiin arvioida muodostuvan hankkijaehdokkaiden itsensä toimittamien tietojen perusteella.

155 Näin ollen kantajan väite, jonka mukaan EKP oli käyttänyt virheellisesti perusteena hankkijaehdokkaiden yleistä rahoitusvelvollisuutta, on siis hylättävä.

156 Kolmanneksi on todettava, ettei kantaja kiistä taloudellisia vaikeuksiaan, sellaisina kuin EKP on ne arvioinut riidanalaisen päätöksen 2.2.1 kohdassa. Kantaja ei kiistä etenkään sitä, että se oli tehnyt ensinnäkin merkittävää nettotappiota kahtena edellisenä vuonna; että toiseksi sen luottoriski oli korkea ottaen huomioon, että sen järjestämättömien lainojen osuus oli 47 prosenttia vuoden 2018 keskivaiheilla; että kolmanneksi sen vakavaraisuussuhde oli tasolla, joka ylitti vuotta 2018 koskeneet yhteenlasketut pääomavaatimukset; että neljänneksi se oli ylittänyt suuria asiakasriskejä koskevat ylärajat useiden vastapuolten osalta ryhmän tasolla ja että viidenneksi se oli ylittänyt lähipiiriliiketoimia koskevat rajat CR:n osalta.

157 Kantaja ei kiistä myöskään välillisten hankkijaehdokkaiden taloudellista tilannetta, sellaisena kuin EKP on sen arvioinut riidanalaisen päätöksen 2.2.2 kohdassa. Se ei kiistä etenkään sitä, että välilliset hankkijaehdokkaat ja erityisesti CR olivat ilmoittaneet taloudelliset varansa EKP:n arvion mukaan vähäisiksi. Vaikka kantaja korostaa, että ehdotettu hankinta parantaisi kantajan tilannetta omien varojen suhteen, kantaja ei kiistä sitä, ettei uuden ryhmän omien varojen määrä olisi asianmukainen, kun huomioon otetaan kyseisen ryhmän odotettu riskiprofiili sekä jatkossa todennäköisesti tarvittavat pääomanlisäykset.

158 Näin ollen, kun huomioon otetaan kantajan taloudelliset vaikeudet, välillisten hankkijaehdokkaiden vähäiset varat ja uuden ryhmän todennäköiset pääomanlisäystarpeet, EKP saattoi katsoa ilmeistä arviointivirhettä tekemättä, ettei kantaja eivätkä välilliset hankkijaehdokkaat pystyisi antamaan kohdepankille ja uudelle ryhmälle tarvittavaa taloudellista tukea.

159 Kantaja kiistää neljänneksi ja viimeiseksi arvion, jonka EKP esittää riidanalaisen päätöksen 2.2.3 kohdassa ja jonka mukaan välillisten hankkijaehdokkaiden halukkuutta tukea kohdepankkia tarpeen vaatiessa oli vakavaa syytä epäillä.

160 Tältä osin on todettava, kuten komissio korostaa, että riidanalaisen päätöksen 2.2.1 ja 2.2.2 kohdassa esitetyt perusteet, jotka koskevat kantajan ja välillisten hankkijaehdokkaiden taloudellista vakautta, riittävät yksin perustelemaan kyseisen päätöksen 2.2.4 kohdassa mainitun EKP:n päätelmän, jonka mukaan hankkijaehdokkaat eivät pystyisi säilyttämään rahoitusrakennettaan riittävän vakaana kohdepankin ja uuden ryhmän osalta.

161 Siten kantajan perustelu, joka koskee riidanalaisen päätöksen 2.2.3 kohdassa esitettyä lisäperustetta, on hylättävä tehottomana.

162 Lisäksi on todettava, että EKP:n päätelmä, jonka mukaan välillisten hankkijaehdokkaiden halukkuutta tukea kohdepankkia tarpeen vaatiessa oli vakavaa syytä epäillä, perustui siihen, ettei tällaisen tuen antamisesta ollut annettu vankkaa ja peruuttamatonta sitoumusta. EKP:n vastauksesta huomautuksiin ilmenee tältä osin, että EKP on käyttänyt perusteena CR:n 17.10.2018 antamaa lausumaa ja 12.2.2019 päivättyä CR:n kirjettä. Se otti huomioon myös, että kantajalle annetussa taloudellisessa tuessa oli ollut viime aikoina merkittävää vajetta.

163 Ensinnäkään riidanalaisesta päätöksestä ei ilmene, että EKP olisi arvostellut hankkijaehdokkaita siitä, että nämä olivat sitoutuneet tukemaan uutta ryhmää vain kriisitilanteessa.

164 Toiseksi CR toi esille 17.10.2018 antamassaan lausumassa, että CR:n ja hänen perheenjäsentensä halukkuus jatkaa kantajan ja sen ryhmän tukemista jatkossa ”edellytti yksinomaan” Latvian tasavallan halukkuutta päästä CR:n kanssa sovintoon kaikkien niiden mielivaltaiseen ja syrjivään kohteluun liittyvien ongelmien korjaamiseksi, joita häneen ja häneen perheeseensä oli kohdistunut ja jotka johtuivat FKTK:sta ja muista toimielimistä.

165 Toisin kuin kantaja väittää, EKP ei arvostellut edellä tämän tuomion 164 kohdassa mainittua lausumaa perusteenaan käyttäen CR:ää siitä, että tämä oli vaatinut väitetysti mielivaltaisen ja syrjivän sääntelykohtelun lopettamista. EKP totesi vain, että kyseisen lausuman mukaan CR:n ja hänen perheensä tuki kantajalle ja ryhmälle, johon kantaja kuului, oli ehdollista. Tältä osin EKP toi perustellusti esille, että CR:n toiveissa olevaan sovintoratkaisuun pääseminen oli hyvin epävarmaa.

166 Lisäksi EKP totesi, että 12.2.2019 päivätyn CR:n kirjeen mukaan CR ja hänen perheensä olivat valmiita antamaan kohdepankille taloudellista tukea ”tarpeen vaatiessa”. EKP:n saattoi pätevällä tavalla pitää kyseisen ilmaisun käyttämistä edellä tämän tuomion 164 kohdassa mainitun lausuman perusteella CR:n ja hänen perheensä esittämänä varauksena heidän halukkuudelleen tukea kohdepankkia kriisitilanteessa.

167 Kolmanneksi kantaja korostaa, että CR aikoi rahoittaa merkittävän osan ehdotetusta hankinnasta osakkeidenvaihtosopimuksella, joka oli tehty CR:n itsensä ja muutamien kohdepankin osakkaiden välillä, mikä muistuttaa pääomanlisäystä.

168 Tämän seikan perusteella CR:n ei voida kuitenkaan katsoa olevan välttämättä valmis tukemaan kohdepankkia ja uutta ryhmää jatkossa.

169 On nimittäin todettava, ettei kantaja kiistä riidanalaisen päätöksen 2.2.3 kohdassa esitettyä näkemystä, jolla on kuitenkin erityinen merkitys EKP:n päättelyssä ja jonka mukaan välillisten hankkijaehdokkaiden oli havaittu antaneen kantajalle selvästi liian vähän taloudellista tukea viime aikoina. Tältä osin EKP:n vastauksesta huomautuksiin ilmenee, että kantajan osakkaat ja erityisesti CR eivät ole antaneet pääomaa suuria asiakaskeskittymiä koskevan ylärajan ylittymisen korjaamiseksi, vaan ylittyminen on jatkunut vuoden 2016 maaliskuusta lähtien. Lisäksi kuten EKP tuo esille vastineessa, ratkaisu siihen, että kantaja ylitti lähipiiriliiketoimien rajan, mikä johtui maksunlykkäyksen myöntämisestä CR:n hyväksi kantajan entisen venäläisen tytäryhtiön takaisinoston yhteydessä, edellytti lähinnä CR:ltä halua aikaistaa kyseisen lykätyn maksun eräpäivää.

170 Siten EKP ei ole tehnyt ilmeistä arviointivirhettä katsoessaan, että välillisten hankkijaehdokkaiden halukkuutta tukea kohdepankkia tarpeen vaatiessa oli vakavaa syytä epäillä.

171 Edellä esitetyn perusteella kantaja ei voi perustellusti väittää, että EKP on rikkonut direktiivin 2013/36 23 artiklaa katsoessaan, ettei hankkijaehdokkaiden taloudellista vakautta koskeva arviointiperuste täyttynyt.

b) Vakavaraisuusvaatimusten täyttämistä koskeva arviointiperuste

172 Määräyksen 192 56 §:n perusteella FKTK:n on arvioidessaan, täyttääkö asianomainen pankki vakavaraisuusvaatimusten täyttämistä koskevan arviointiperusteen, otettava huomioon erityisesti, pystyykö kyseinen pankki täyttämään omia varoja, maksuvalmiutta, suurten asiakasriskien ylärajoja, sisäistä valvontaa, riskien hallintaa ja sääntöjenmukaisuutta koskevat vaatimukset, sillä hetkellä, kun ilmoitus tutkitaan, sekä määräosuuden hankinnan jälkeen.

173 Kantajan mukaan EKP ei ole todennut, että ehdotetusta hankinnasta aiheutuisi kielteisiä vaikutuksia sen enempää kantajalle kuin kohdepankillekaan. Kantaja vetoaa yhteisten ohjeiden 13.1 kohtaan, jonka mukaan ehdotettu hankinta ei saisi vaikuttaa kielteisesti kohdeyrityksen vakavaraisuusvaatimusten mukaisuuteen. Se lisää, että ehdotetulla hankinnalla on positiivisia vaikutuksia.

174 Vakavaraisuusvaatimusten täyttämistä koskevan arviointiperusteen mukaisuutta on kuitenkin arvioitava hankkijaehdokkaan näkökulman sijaan ehdotetun hankinnan kohteena olevan luottolaitoksen näkökulmasta, kuten ilmenee direktiivin 2013/36 23 artiklan 1 kohdan d alakohdasta, sellaisena kuin se on saatettu osaksi Latvian lainsäädäntöä luottolaitoksista annetun Latvian lain 29 §:n 5 momentin 4 kohdalla. Kantaja ei myöskään kiistä tätä.

175 Siten, vaikka riidanalaisesta päätöksestä ilmenee, että ehdotetulla hankinnalla olisi positiivisia vaikutuksia kantajan omiin varoihin, tästä ei voida päätellä, että kohdepankki täyttää vakavaraisuusvaatimukset.

176 Lisäksi riidanalaisesta päätöksestä ilmenee, että vakavaraisuusvaatimusten täyttämistä koskevan arviointiperusteen mukaisuutta on arvioitava kohdepankin näkökulman lisäksi myös uuden ryhmän näkökulmasta. Kantaja ei kiistä tätäkään.

177 Yhteisten suuntaviivojen 13.7 kohdassa todetaan lisäksi, että konsernin, jonka osa kohdeyrityksestä tulee, on oltava riittävästi pääomitettu.

178 Toisin kuin kantaja väittää, riidanalaisesta päätöksestä ilmenee, että vaikka ehdotetulla hankinnalla ei olisi välitöntä kielteistä vaikutusta kohdepankin omia varoja ja maksuvalmiutta koskevien vaatimusten täyttämiseen, kyseisellä hankinnalla olisi kielteinen vaikutus kohdepankin kykyyn korjata vakavaraisuusvaatimusten täyttämiseen liittyvät puutteensa.

179 Tältä osin on huomautettava, ettei kantaja kiistä sitä, että kun huomioon otetaan, ettei liiketoimintasuunnitelmalla korjattaisi hallinnointiin ja sisäiseen valvontaan liittyviä kantajan heikkouksia, kantajan kykyä toteuttaa järkevä hallinnoinnin ja sisäisen valvonnan järjestelmä kohdepankin tasolla oli vakavaa syytä epäillä.

180 Kantaja ei etenkään kiistä tiettyjä riidanalaisen päätöksen perusteita. Kyseisten perusteiden mukaan uusi ryhmä ei ensinnäkään todennäköisesti täyttäisi omia varoja koskevia vaatimuksia riippumatta siitä, mikä liiketoimintasuunnitelmassa esitellyistä skenaarioista olisi kyseessä, ja tältä osin on täsmennetty, että epäedullisemmat skenaariot olivat perusskenaariota realistisempia, mitä ei ole myöskään kiistetty. Toiseksi, kun huomioon otetaan kohdepankin vuosina 2017 ja 2018 tekemät merkittävät nettotappiot sekä sen sisäisen valvonnan järjestelmässä ja rahanpesun torjuntaan liittyvässä järjestelmässä havaitut puutteet, uuden ryhmän riskiprofiili olisi suuri. Kolmanneksi uuteen ryhmään kohdistuva luottoriski olisi suuri, ja se ylittäisi suuria asiakasriskejä koskevat ylärajat. Neljänneksi, kun otetaan huomioon, ettei liiketoimintasuunnitelmassa korjata kantajan ja kohdepankin hallinnoinnissa olevia heikkouksia, uuden ryhmän kykyä saada käyttöön järkevä hallinnoinnin ja sisäisen valvonnan järjestelmä oli vakavaa syytä epäillä. Viidenneksi hankkijaehdokkailla ei ollut selvää strategiaa etenkään uuden ryhmän organisaation osalta ajanjaksolla, joka saattoi kestää jopa 18 kuukautta hankinnan loppuun saattamisesta sulautumisen loppuun saattamiseen, sillä liiketoimintasuunnitelmassa oli merkittäviä puutteita sisäisen johdonmukaisuuden, luettavuuden ja suunniteltujen toimien kuvauksen osalta, mikä lisäsi hankinnan kokonaisuskottavuuteen kohdistuvia epäilyjä.

181 Siten kantaja ei osoita, että ehdotetulla hankinnalla olisi positiivisia vaikutuksia kohdepankkiin, eikä se joka tapauksessa osoita, että hankinnalla olisi tällaisia vaikutuksia uuteen ryhmään. Kantaja ei edes väitä, että uusi ryhmä olisi riittävästi pääomitettu, kuten yhteisten ohjeiden 13.7 kohdassa mainitaan.

182 Kun huomioon otetaan erityisesti vakavat epäilykset uuden ryhmän kyvystä täyttää siihen sovellettavat vakavaraisuusvaatimukset, EKP ei näin ollen ole tehnyt ilmeistä arviointivirhettä todetessaan, ettei vakavaraisuusvaatimusten täyttämistä koskeva arviointiperuste täyttynyt, eikä se siten ole rikkonut direktiivin 2013/36 23 artiklaa, sellaisena kuin se on saatettu osaksi Latvian lainsäädäntöä.

c) Muiden arviointiperusteiden huomioimatta jättäminen ja perusteltu syy vastustaa ehdotettua hankintaa

183 Ensinnäkin direktiivin 2013/36 23 artiklan 2 kohdasta ilmenee, että toimivaltaiset viranomaiset voivat vastustaa ehdotettua hankintaa, jos se on perusteltua kyseisen artiklan 1 kohdassa säädettyjen perusteiden nojalla.

184 Kyseisessä säännöksessä ei edellytetä, että toimivaltainen viranomainen tutkii päätöksessään kaikki direktiivin 2013/36 23 artiklan 1 kohdassa luetellut arviointiperusteet, jos se vastustaa luottolaitoksen hankintaa.

185 Toimivaltainen viranomainen voi päinvastoin vastustaa ehdotettua hankintaa, jos se on perusteltua yhden tai useamman, direktiivin 2013/36 23 artiklan 1 kohdassa luetellun arviointiperusteen nojalla.

186 Tällainen tulkinta vastaa direktiivin 2013/36 23 artiklan tavoitetta, joka on ehdotetun hankinnan kohteena olevan luottolaitoksen järkevän ja vakaan hoidon varmistaminen.

187 Kuten EKP näet korostaa direktiivin 2013/36 23 artiklan 1 kohdassa lueteltujen arviointiperusteiden sisällöstä, arvio siitä, että hankinnan kohteena olevan luottolaitoksen järkevän ja vakaan hoidon tavoite on uhattuna, voidaan tehdä yhden ainoan perusteen nojalla.

188 Tämän tulkinnan vahvistavat lisäksi yhteisten ohjeiden 11.3, 12.3, 14.2, 14.4 ja 14.7 kohta, joiden mukaan toimivaltaisen viranomaisen olisi vastustettava ehdotettua hankintaa sellaisten tiettyjen seikkojen perusteella, jotka liittyvät yhteen ainoaan direktiivin 2013/36 23 artiklan 1 kohdassa mainittuun perusteeseen.

189 Käsiteltävässä asiassa EKP ei siis ole rikkonut direktiivin 2013/36 23 artiklan 1 ja 2 kohtaa, kun se on vastustanut ehdotettua hankintaa taloudellista vakautta ja vakavaraisuusvaatimusten täyttämistä koskevien arviointiperusteiden nojalla tutkimatta edellä mainitun 23 artiklan 1 kohdassa mainittuja muita arviointiperusteita.

190 Toiseksi, vaikka oletettaisiin, että ehdotetun hankinnan vaikutuksena olisi kantajan tilanteen parantuminen omien varojen osalta eikä hankinnalla olisi välitöntä kielteistä vaikutusta pelkästään kohdepankkiin sovellettavien vakavaraisuusvaatimusten täyttämiseen vakavaraisuuden ja maksuvalmiuden osalta, on kuitenkin niin, että yhtäältä hankkijaehdokkaat eivät pystyisi säilyttämään lähitulevaisuudessa tervettä rahoitusrakennetta kohdepankin ja uuden ryhmän osalta ja toisaalta kohdepankin ja uuden ryhmän kykyä täyttää vakavaraisuusvaatimukset oli vakavaa syytä epäillä.

191 Riidanalaisen päätöksen perusteena olevat seikat, jotka liittyvät taloudellista vakautta koskevaan arviointiperusteeseen ja vakavaraisuusvaatimusten täyttämistä koskevaan arviointiperusteeseen, muodostavat perustellun syyn vastustaa ehdotettua hankintaa.

192 Kolmas kanneperuste on siis hylättävä perusteettomana.

5. Neljäs kanneperuste, joka koskee suhteellisuusperiaatteen loukkaamista

193 Kantaja väittää riidanalaisen päätöksen loukanneen suhteellisuusperiaatetta. Kyseisessä päätöksessä ei tarkastella lainkaan oikeasuhteisuutta. Vähemmän rajoittava menettelytapa, jolla voitaisiin saavuttaa vakavaraisuusvaatimusten täysimääräistä täyttämistä koskeva tavoite, olisi ehdotetun hankinnan hyväksyminen ja asianmukaisten valvontatoimenpiteiden toteuttaminen tämän jälkeen. Tällainen menettelytapa vähentäisi väitettyä vakavaraisuusvaatimusten täyttämättä jättämistä.

194 EKP kiistää tämän väitteen.

195 Suhteellisuusperiaate edellyttää, että kyseessä olevan säännöstön legitiimit tavoitteet ovat toteutettavissa unionin toimielinten toimilla ja että toimilla ei ylitetä niitä rajoja, jotka johtuvat siitä, mikä on tarpeellista kyseisten tavoitteiden toteuttamiseksi, eli silloin, kun on mahdollista valita usean tarkoituksenmukaisen toimenpiteen välillä, on valittava vähiten rajoittava, eivätkä toimenpiteistä aiheutuvat haitat saa olla liian suuria tavoiteltuihin päämääriin nähden (tuomio 22.1.2013, Sky Österreich, C-283/11, EU:C:2013:28, 50 kohta ja tuomio 6.9.2017, Slovakia ja Unkari v. neuvosto, C-643/15 ja C-647/15, EU:C:2017:631, 206 kohta).

196 Toimenpiteen oikeasuhteisuuden arvioinnin on oltava sovitettavissa yhteen unionin toimielimille mahdollisesti sen toteuttamisen yhteydessä tunnustetun harkintavallan kunnioittamisen kanssa (ks. tuomio 8.5.2019, Landeskreditbank Baden-Württemberg v. EKP, C-450/17 P, EU:C:2019:372, 53 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

197 Kantajan mukaan EKP:n olisi ollut parempi olla vastustamatta ehdotettua hankintaa ja toteuttaa asianmukaisia valvontatoimenpiteitä kyseisen hankinnan jälkeen.

198 Kantaja ei kuitenkaan täsmennä mitenkään niiden valvontatoimenpiteiden luonnetta, jotka olisivat soveltuneet korjaamaan EKP:n alleviivaamat puutteet hankkijaehdokkaiden taloudellisessa vakaudessa ja kohdepankin kyvyssä täyttää sillä hetkellä ja myös jatkossa vakavaraisuusvaatimukset kohdepankin järkevän ja vakaan hoidon takaamiseksi. Unionin yleinen tuomioistuin toteaa lisäksi, että asiakirja-aineistoon sisältyvistä tiedoista ilmenee, että juuri kantaja ei täyttänyt tuolloinkaan siihen sovellettuja vakavaraisuusvaatimuksia.

199 Asiakirja-aineistosta ei siten ilmene, että olemassa oli riidanalaista päätöstä vähemmän rajoittavia toimenpiteitä, joilla voitiin varmistaa direktiivin 2013/36 23 artiklan 1 kohdassa säädetty tavoite eli kohdepankin järkevän ja vakaan hoidon takaaminen.

200 Näin ollen koska ehdotetun hankinnan vastustamiseen oli perusteltu syy, kuten edellä tämän tuomion 191 kohdassa tuodaan esille, ja kun huomioon otetaan myös EKP:n laaja harkintavalta, kantaja ei voi perustellusti väittää, että riidanalainen päätös loukkaa suhteellisuusperiaatetta.

201 Neljäs kanneperuste on siis hylättävä perusteettomana.

6. Viides kanneperuste, joka koskee asetuksen N:o 1024/2013 15 artiklan 3 kohdan nojalla tehdyn päätöksen harkinnanvaraisuuden huomioimatta jättämistä

202 Kantaja väittää, ettei riidanalaisessa päätöksessä oteta huomioon hankinnan vastustamista koskevan päätöksen harkinnanvaraisuutta. EKP oli kantajan mukaan olettanut, että ehdotettua hankintaa oli vastustettava, koska se ei ollut tyytyväinen ”muutamiin” direktiivin

2013/36 23 artiklan 1 kohdassa lueteltuihin perusteisiin tulkitessaan näitä perusteita vaatimuksina sen sijaan, että se olisi tarkastellut niitä kokonaisarvioinnin yhteydessä. Toimivaltainen viranomainen ei käyttänyt harkintavaltaansa puolueettomasti kantajan suhteen, vaikka kantajalla olisi ollut tähän oikeus Euroopan unionin perusoikeuskirjan (jäljempänä perusoikeuskirja) 41 artiklan nojalla.

203 EKP, jota komissio tukee, kiistää kantajan väitteet.

204 Kuten edellä tämän tuomion 185 kohdassa tuodaan esille, toimivaltainen viranomainen voi vastustaa ehdotettua hankintaa, jos se on perusteltua yhden tai useamman, direktiivin 2013/36 23 artiklan 1 kohdassa luetellun arviointiperusteen nojalla.

205 Kuten edellä tämän tuomion 144 kohdassa tuodaan esille, EKP:llä on laaja harkintavalta, kun se toteuttaa luottolaitoksen toiminnan vakauden valvontatoimen, kuten käsiteltävässä asiassa.

206 Riidanalaisesta päätöksestä ei ilmene, että EKP olisi katsonut, että sillä ei ollut laajaa harkintavaltaa.

207 Vaikka EKP katsoi riidanalaisen päätöksen 2.4 ja 2.5 kohdassa, etteivät taloudellista vakautta koskeva arviointiperuste eikä vakavaraisuusvaatimuksen täyttämistä koskeva arviointiperuste täyttyneet, tämä ei merkitse etenkään sitä, että EKP olisi katsonut, ettei sillä ollut laajaa harkintavaltaa, kun se arvioi kunkin kyseisen arviointiperusteen täyttymistä.

208 Kantaja väittää, ettei toimivaltainen viranomainen käyttänyt harkintavaltaansa puolueettomasti kantajan suhteen, mihin on todettava, että perusoikeuskirjan 41 artiklan mukaisesti jokaisella on oikeus siihen, että unionin toimielimet, elimet ja laitokset käsittelevät hänen asiansa puolueettomasti, oikeudenmukaisesti ja kohtuullisessa ajassa.

209 Kantaja ei esitä tästä viidennen kanneperusteen yhteydessä mitään todistetta, joka osoittaisi, ettei riidanalainen päätös ole puolueeton.

210 Kantaja ei siis voi perustellusti väittää, ettei EKP ollut käyttänyt sille kuuluvaa laajaa harkintavaltaa riidanalaisen päätöksen tehdessään ja että näin menetellessään EKP oli loukannut perusoikeuskirjan 41 artiklassa vahvistettua oikeutta hyvään hallintoon.

211 Viides kanneperuste on hylättävä perusteettomana.

7. Seitsemäs kanneperuste, jonka mukaan luottamuksensuojan periaatetta ja oikeusvarmuuden periaatetta on loukattu

212 Kantaja väittää, ettei EKP ilmoita selvää arviointiperustetta sen osalta, minkä tyyppisen konsolidoinnin se hyväksyy pankkialalla. EKP ei ole määritellyt täsmällisiä edellytyksiä, jotka on täytettävä ottaen huomioon sen tulkinta taloudellista vakautta ja vakavaraisuusvaatimusten täyttämistä koskevista arviointiperusteista. Tällaiset edellytykset eivät voi merkitä sitä, että hankkijaehdokkaan varoista voidaan vastata rajattomasti kohdepankin mahdollisiin rahoitustarpeisiin tai että lainsäädännössä olevat jatkuvat puutteet estävät hankinnan, vaikka kyseisellä hankinnalla olisi merkittäviä positiivisia vaikutuksia. EKP:n olisi pitänyt ilmoittaa kantajalle odotuksistaan esimerkiksi taloudellista vakautta koskevan edellytyksen täyttämiseksi tarvittavien varojen määrän osalta.

213 EKP kiistää nämä väitteet.

214 Oikeusvarmuuden periaate edellyttää muun muassa, että oikeussäännöt ovat selviä ja täsmällisiä ja että niiden soveltamisen vaikutukset ovat ennakoitavissa, erityisesti, jos niillä voi olla yksityishenkilöille ja yrityksille epäedullisia seurauksia (ks. tuomio 30.4.2019, Italia v. neuvosto (Välimeren miekkakalan kalastuskiintiö), C-611/17, EU:C:2019:332, 111 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

215 Oikeusvarmuuden periaatteesta johtuu, että oikeus vedota luottamuksensuojaan koskee jokaista yksityistä, joka on tilanteessa, josta ilmenee, että unionin hallinnon vuoksi tälle on syntynyt perusteltuja odotuksia. Vakuutteluja, jotka voivat synnyttää tällaisia odotuksia riippumatta siitä muodosta, jossa ne on annettu, ovat täsmälliset, ehdottomat ja yhtäpitävät tiedot, jotka on saatu toimivaltaisista ja luotettavista lähteistä. Kukaan ei sitä vastoin voi vedota luottamuksensuojan periaatteen loukkaamiseen, jollei hallinto ole antanut hänelle täsmällisiä vakuutteluja (tuomio 30.4.2019, Italia v. neuvosto (Välimeren miekkakalan kalastuskiintiö), C-611/17, EU:C:2019:332, 112 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

216 Käsiteltävässä asiassa riidanalainen päätös perustuu taloudellista vakautta ja vakavaraisuusvaatimuksia koskeviin arviointiperusteisiin, joista säädetään direktiivissä 2013/36, sellaisena kuin se on saatettu osaksi Latvian lainsäädäntöä, ja joita on selvennetty yhteisissä ohjeissa.

217 Näitä arviointiperusteita on pidettävä selkeinä, täsmällisinä ja ennakoitavissa olevina edellä tämän tuomion 214 kohdassa mainitussa oikeuskäytännössä tarkoitetulla tavalla.

218 Toisin kuin kantaja väittää, kuten edellä tämän tuomion 154 kohdassa on jo tuotu esille, EKP ei ole edellyttänyt taloudellista vakautta koskevaa arviointiperustetta tarkastellessaan, että hankkijaehdokkailta olisi voitava ottaa ”rajattomasti” varoja kohdepankin mahdollisiin rahoitustarpeisiin vastaamiseksi. Lisäksi, kuten edellä tämän tuomion 130 kohdassa tuodaan esille, EKP on esittänyt syyt, joiden vuoksi vakavaraisuusvaatimusten täyttämistä koskeva arviointiperuste ei täyttynyt huolimatta siitä, että ehdotetulla hankinnalla olisi positiivisia vaikutuksia kantajan vakavaraisuussuhteeseen. EKP:n ei myöskään tarvitse ilmoittaa hankkijaehdokkaalle ennen määräenemmistön hankintaa koskevan päätöksen tekemistä, kuinka paljon varoja tarvitaan kyseisen hankinnan hyväksymiseksi taloudellista vakautta koskevan arviointiperusteen osalta.

219 Luottamuksensuojan periaatteen osalta on riittävää todeta, kuten EKP tuo esille, ettei kantaja väitä EKP:n antaneen vakuutteluja, jotka olisivat voineet synnyttää kantajassa perusteltuja odotuksia.

220 Edellä tämän tuomion 215 kohdassa mainitun oikeuskäytännön mukaisesti kantajan ei siis ole perusteltua väittää, että EKP on loukannut luottamuksensuojan periaatetta.

221 Seitsemäs kanneperuste on siis hylättävä perusteettomana.

8. Kahdeksas kanneperuste, jonka mukaan EKP:n ja FKTK:n vastuuta ei tunnusteta

222 Kantaja väittää riidanalaisen päätöksen olevan virheellinen, koska EKP ei ole ottanut huomioon omaa vastuutaan eikä FKTK:n vastuuta luottamuksen menettämisestä sääntelyprosessiin eikä niistä seurauksista, joita tästä aiheutuu sen ja uuden ryhmän rahoitukselle.

223 Kantaja katsoo korruptioon liittyvän vakavan huolen johtaneen siihen, että luottamus valvontaprosessiin Latviassa ja yhteisessä valvontamekanismissa (YVM) on mennyt. Nämä huolet liittyvät A:n yrityksiin saada kantajalta ja välillisiltä hankkijaehdokkailta lahjuksia sekä näihin yrityksiin kytkeytyneeseen epäoikeudenmukaiseen sääntelykohteluun. CR oli ilmiantanut tämän korruption jo vuonna 2017 ensin Yhdistyneen kuningaskunnan viranomaisille, sitten Latvian viranomaisille. Kantaja selostaa myös edellä tämän tuomion 5 kohdassa tarkoitettua välimiesmenettelyä. Ulkopuoliset tarkkailijat (taloudellisen kehityksen ja yhteistyön järjestö (OECD) ja komissio) ovat myöntäneet, että pankkivalvonta on Latviassa vääristynyttä laajalle levinneen korruption vuoksi. Muiden henkilöiden ilmiantamat vastaavat väärinkäytökset ovat vahvistaneet A:ta koskevat väitteet. Oletettavaa on, että EKP on saanut nyt todisteita A:n väärinkäytöksistä ottaen huomioon EKP:n ja Latvian tasavallan välisen oikeusriidan sekä A:n ja Latvian tasavallan välisen oikeusriidan, jotka on saatettu unionin tuomioistuimen käsiteltäviksi. Teot, joihin A:n väitetään syyllistyneen, ovat riittävän vakavia, jotta hänet voidaan erottaa tehtävästään jo ennen lopullista rikostuomiota.

224 Kantaja esittää, että vaikka EKP väittää olevansa riippumaton kaikista Latvian viranomaisten vaikutusyrityksistä, se ei täytä tehtäväänsä huolehtia siitä, ettei YVM vääristyisi korruption vuoksi, vaikka tämä tehtävä on erityisen olennainen siksi, että EKP ja sen virkamiehet nauttivat erioikeuksien suojasta suhteessa kansallisiin toimivaltaisiin lainvalvontaviranomaisiin. EKP:llä on velvollisuus tutkia tapaukset, joissa on kyse korruptiosta tai muusta mahdollisesta väärinkäytöstä.

225 Kantaja katsoo, että sitä itseään sekä välillisiä hankkijaehdokkaita on kohdeltu sääntelyprosessissa ankarasti sen vuoksi, että he ovat antaneet ilmi korruptio-ongelmia ja vaatineet ennakoivaa menettelytapaa. Tämä ilmenee EKP:n esittämästä kritiikistä, joka kohdistuu siihen, että CR:n sitoutuminen kantajan rahoittamiseen oli sisältänyt vaatimuksen siitä, ettei sääntelyprosessi vääristyisi korruption vuoksi.

226 Kantajan mukaan EKP ei menetellyt puolueettoman hallintoviranomaisen tavoin, kun se edellytti lisäinvestointeja kantajan hyväksi mutta lannisti investointihalua tylyllä asenteellaan ja kieltäytymällä myöntämästä, että oikeusvaltioperiaatteen kunnioittamista koskevat vaatimukset olivat legitiimejä. Tällainen menettelytapa oli vastoin nemo auditur propriam turpitudinem allegans -periaatetta, direktiivin 2013/36 23 artiklaa ja perusoikeuskirjan 41 artiklaa.

227 EKP kiistää kantajan väitteet.

228 Kantaja väittää, että riidanalainen päätös on vastoin nemo auditur propriam turpitudinem allegans -periaatetta, direktiivin 2013/36 23 artiklaa ja perusoikeuskirjan 41 artiklaa, koska siinä ei myönnetä EKP:n ja FKTK:n vastuuta luottamuksen menettämisestä sääntelyprosessiin.

229 Ensinnäkin kyseessä olevasta korruptiosta on tarkennettava, ettei väitettä, jonka mukaan pankkivalvonta on Latviassa vääristynyttä ”laajalle levinneen” korruption vuoksi, ole täsmennetty niin, että sen laajuutta voitaisiin arvioida.

230 On todettava niin ikään, että yhtäältä rikosoikeudellinen tutkinta, jonka johdosta A asetettiin syytteeseen, ei liittynyt kantajaan, vaan erääseen toiseen latvialaiseen pankkiin, ja että toisaalta kantaja on tuonut CR:n ilmiantaman korruption osalta esille vain, että tutkinta on käynnissä, täsmentämättä tätä sen enempää.

231 Toiseksi nemo auditur propriam turpitudinem allegans -periaatteen mukaan kukaan ei voi vedota omaan lainvastaiseen menettelyynsä.

232 Nemo auditur propriam turpitudinem allegans -periaatteeseen vetoaminen edellyttää, että EKP:n osoitetaan menetelleen virheellisesti (ks. analogisesti tuomio 20.1.2021, ABLV Bank v. SRB, T-758/18, EU:T:2021:28, 170 kohta).

233 Vaikka kantaja katsoo EKP:n olleen velvollinen tutkimaan CR:n ilmiantaman korruption, EKP:n on perusteltua todeta, ettei se ole toimivaltainen tutkimaan tällaista tapausta itse, vaan se tekee tältä osin yhteistyötä kansallisten toimivaltaisten viranomaisten kanssa.

234 Se seikka, että EKP on vastuussa YVM:n tehokkaasta ja johdonmukaisesta toiminnasta, tai se seikka, että EKP:n virkamiehet nauttivat erioikeuksista ja -vapauksista suhteessa rikosoikeudellisissa asioissa toimivaltaisiin kansallisiin viranomaisiin, eivät kumpikaan anna EKP:lle toimivaltaa tutkia korruptiota, johon kansallisen keskuspankin pääjohtajan väitetään syyllistyneen.

235 Unionin tuomioistuin on todennut tältä osin, että Euroopan unionin erioikeuksista ja vapauksista tehdyn pöytäkirjan (N:o 7) 11 artiklan a alakohdan mukaista lainkäytöllistä koskemattomuutta ei sovelleta silloin, kun henkilö, jolla on tämä koskemattomuus, on rikosoikeudellisen menettelyn kohteena teoista, joita hän ei ole suorittanut unionin toimielimen lukuun hoitamiensa tehtävien yhteydessä (ks. vastaavasti tuomio 30.11.2021, LR Ģenerālprokuratūra, C-3/20, EU:C:2021:969, 97 kohta). Unionin tuomioistuin on täsmentänyt, että teot, joissa on kyse korruptiosta, jäävät lähtökohtaisesti unionin virkamiehen tai muun henkilöstön tehtävien piirin ulkopuolelle, samoin kuin EKP:n elimen jäsenenä olevan jäsenvaltion keskuspankin pääjohtajan tehtävien ulkopuolelle (tuomio 30.11.2021, LR Ģenerālprokuratūra, C-3/20, EU:C:2021:969, 67 kohta).

236 Lisäksi, vaikka EKP:n oletettaisiin tehneen virheen jättämällä CR:n ilmiantaman korruption tai A:n tarkoitusperät kantajan suhteen tutkimatta, ei ole osoitettu, että tällainen virhe voisi tehdä riidanalaisesta päätöksestä lainvastaisen, sillä riidanalaisessa päätöksessä ei oteta kantaa tällaisen tutkinnan tekemisen mahdollisuuteen, vaan sillä ratkaistaan määräenemmistön hankintaa koskeva pyyntö.

237 Kantajan ei siis ole perusteltua vaatia riidanalaisen päätöksen kumoamista sillä perusteella, ettei EKP ole tutkinut CR:n ilmiantamaa korruptiota.

238 Kolmanneksi väitetystä kantajan ilmiantamaan korruptioon liittyvästä epäoikeudenmukaisesta sääntelykohtelusta on todettava, ettei kantaja esitä tarkemmin, mitkä hallinnolliset toimet ovat kantajan mukaan lainvastaisia, eikä se joka tapauksessa täsmennä, miten kyseisten toimien lainvastaisuus, jos se näytettäisiin toteen, voisi tehdä varsinaisesta riidanalaisesta päätöksestä lainvastaisen.

239 Vaikka kantaja on tuonut esille toisen kanneperusteen yhteydessä riitauttaneensa vuotta 2019 koskeneen valvonta-arviopäätöksen mukaisen kokonaispääomavaatimuksen, tämä seikka ei voi saattaa kyseenalaiseksi näkemystä siitä, että uuden ryhmän vakavaraisuussuhteen ennustettiin olevan vuoden 2019 lopussa vain 12,91 prosenttia eli pienempi kuin yhteenlasketut pääomavaatimukset, jotka kantajan oli täytettävä vuonna 2018, kuten edellä tämän tuomion 116 kohdassa on todettu.

240 Neljänneksi ja viimeiseksi riidanalaista päätöstä ei ole tehty sillä perusteella, että kantaja on ilmiantanut korruption tai vaatinut kyseisen tapauksen tutkimista.

241 Toisin kuin kantaja väittää, kuten edellä tämän tuomion 165 kohdassa tuodaan esille, EKP ei ole etenkään arvostellut CR:ää siitä, että tämä vaati väitetysti mielivaltaisen ja syrjivän sääntelykohtelun lopettamista.

242 Kantajan ei siis ole perusteltua väittää, että riidanalainen päätös on vastoin nemo auditur propriam turpitudinem allegans -periaatetta, direktiivin 2013/36 23 artiklaa ja perusoikeuskirjan 41 artiklaa siksi, etteivät EKP ja FKTK myönnä vastuutaan.

243 Kahdeksas kanneperuste on hylättävä perusteettomana.

244 Kaikista edellä olevista seikoista seuraa, että kanne on hylättävä.

V Oikeudenkäyntikulut

245 Unionin yleisen tuomioistuimen työjärjestyksen 134 artiklan 1 kohdan mukaan asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Koska kantaja on hävinnyt asian ja EKP on vaatinut oikeudenkäyntikulujensa korvaamista, kantaja on velvoitettava korvaamaan EKP:n oikeudenkäyntikulut.

246 Komissio vastaa työjärjestyksen 138 artiklan 1 kohdan nojalla omista oikeudenkäyntikuluistaan.

Näillä perusteilla

UNIONIN YLEINEN TUOMIOISTUIN (laajennettu neljäs jaosto)

on ratkaissut asian seuraavasti:

1) Kanne hylätään.

2) PNB Banka AS vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan, ja se velvoitetaan korvaamaan Euroopan keskuspankin (EKP) oikeudenkäyntikulut.

3) Euroopan komissio vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan.

Gervasoni Madise Nihoul

Frendo Martín y Pérez de Nanclares

Julistettiin Luxemburgissa 7 päivänä joulukuuta 2022.

Allekirjoitukset